

september 2021

Jadran 2021

Hrvaška

1. september 2021, sreda

Petrčane

Danes urejam sto in eno zadevo, ko imam ravno internet, med drugim obvezno zdravstveno zavarovanje. Neverjetno, kako je kljub nazivno e-upravi veliko stvari nemogoče narediti elektronsko. 'Pridite na okence v času uradnih ur, pa bomo uredili' slišim znova in znova. Komaj sen nekako zadevo naredil na daljavo. Ta ista država, ki mi je dala certifikat ne zna izkoristiti njegovih prednosti in ne zna delati z njim. In iste izgovore poslušam že 15 let. 'Ravno smo v fazi prenove, kmalu bo to delalo', so mi rekli pred 15 leti in še danes ne dela. Oziroma dela za firme, za občane pa ne.

OK, dosti tarnanja.

Danes se lotim crknjene zelene navigacijske luči. Nikakor ne morem odviti vijaka, ki drži pokrovček s steklom, zato odmontiram celo zadevo z nosilcem vred in se v kokpitu zadeve lotim z WD 40 in nato s progresivno vedno večjo silo. Seveda se vijak odlomi.

Dve različni kovini sta v stiku, ob dodatku morske vode se zapeče za zmeraj. Vijak je le 3mm debel in kar 70 mm dolg. Takega seveda nimam na barki in dvomim, da ga dobim v trgovini. Najcenejša nova luč za barke do 12m stane 10 €. Takoj bi jo kupil, a moja barka je nad 12 m in zahteva močnejše luči. Cena je 40€, če hočem LED izvedbo pa preko 100€. Tako je, tiste z velikimi barkami je treba olupiti do kosti.

Po nekaj tuhtanja najdem rešitev: Luknjo v pokrovu povrtam iz 3 na 4 mm. Navoj je v ohišju. Nekako spravim ven ostanek vijaka, povrtam luknjo s svedrom 3,3 mm, da lahko notri vrežem nove 4 mm navoje. No, jasno, navojne svedre in podobna šara je na Heronu pri roki. Ozirom ne čisto pri roki. Zakopana je globoko v drobno barke.

70mm dolg vijak debeline 4mm namreč imam. In to celo medeninast, ki bo dobro kljuboval morju.

V luči je vse propadlo. Sedanje žičke kar razpadajo, ko se jih dotaknem. Izolacija je napokana, baker pa povsem zelen in skorodiran. Mislim, da je to še zadnja originalna luč. Druge sem menjal že pred leti.

Novo žico seveda imam in usposobim ohišje, ki je potrebovalo precej čiščenja, predvsem kontakti so bili vsi prekriti z oksidi.

Vse lepo sestavim nazaj (v kokpitu) in grem sprobat dol k varovalkam v zadnji kabini.

Ne gori. Presneto. Kje sem ga polomil? Vse izgleda tip top. Kako uro kasneje odkrijem napako: Žarnica je že zdavnaj pregorela, a če visi vetrikalno navzdol se nitka dotika drugega kontakta in žarnica sveti. Če je žarnica v katerikoli drugi legi pa nitka visi pol mm mimo kontakta. Tako malo, da tega s prostim očesom nisem opazil, ko sem testiral žarnico pa je svetila. Luč je občasno delala, pa spet ne, pa ja. . , zato nisem več sumil žarnice. Zdaj mi je tudi jasno, zakaj se ta luč že nekaj časa občasno ni prižgala, ko sem jo pa malo udaril, je pa začela delati. Treba je bilo zatresti nitko, da se je prijela kontakta.

Iščem rezervno žarnico, a je ne najdem. Dokaj prepričan sem, da bi jo moral imeti. Imam pa celo rezervno belo luč. Zaplenim žarnico in zelena luč dela. Zenkrat s kabli s krokodilčki. Zvečer najdem pogrešano rezervno žarnico. Pozabil sem, da imam še eno škatlo z elektromaterialom.

Montaža je prestavljena na jutri, saj popoldan maestral dela preveč valov, da bi se lahko na premcu igral s 4 mm vijaki in napeljeval novo žico skozi ograjico. Za to je potrebno mirno morje in spočiti živci.

In tako je iz drobnega problemčka nastal dvodnevni projekt.

To me je utrdilo v moji nameri, da enkrat kasneje navigacijske luči prestavim iz premca na lok sončnih celic. Tam bodo precej boljše zaščitene pred morjem, pa še bolj visoko bodo postavljene in bolj vidne tudi v valovih. Ali pa, da se vržem v strošek in nabavim LED navigacijske luči. Saj za jadranje jih imam (na vrhu jambora), a če vozim na motor le-te niso dovoljene. Sedanje na palubi mi kurijo 3 X 25W = 75W. To je ogromno. Še dobro, da jih uporabljam le takrat, ko vozim na motor. Če jih samo zamenjam z LED žarnicami v tem ohišju pa niso certificirane.

Če hočem certificirano različico me bo to stalo 300€ za belo, zeleno in rdečo luč. Ouč. To je treba prespati.

2. september 2021, četrtek

Petrčane

Zjutraj me nekaj zbudi.

Ne vem, kaj je. Vstanem in grem pogledat.

Sidro drži, valov ni, vetra ni. Le kaj me je zbudilo?

Nato vidim: Herona so zasedle lastovke. In to ne ena ali dest. Na stotine jih je.

Kot bi se velika jata zbirala pred odhodom na jug. Kaj je res že jesen?

Sedijo povsod. Ograjica je povsem zasedena na obeh nivojih, sedijo druga do druge na škotinah floka in viharnika, po vseh lazy line vrvicah in po vseh priponah, ki niso povsem navpične, na vreči glavnega jadra, Nekaj ducatov še kroži nad barko in išče prosti sedež.

Rad imam živali in lastovke še posebej, ampak par sto ptic pomeni nekaj dest drekcev na minuto. Tega pa ne bi rad čistil.

Malo zatresem vrvi in zajle. Lastovke se dvignejo, a takoj sedejo nazaj. To igro se gremo še nekaj minut, potem pa pametnejši popusti in cel oblak lastovk si poišče novo zbirno mesto.

Najdejo jo na manjši jadrnici v ribiški luki kakšnih 100m stran. Barke se skoraj ne vidi, saj je vse črno, ko se posedejo po njej. Ker lastnika ni blizu bodo imele mir in lahko začnejo z dnevnim redom današnjega zasedanja.

Jaz sem se pa medtem toliko prebudil, da pač vstanem in si naredim kavo in zajtrk.

Potem se lotim zelene lučke.

Ne uspe mi premaknit stare žice in je potegniti iz cevi ograjice.

Pogled z ogledalcem pove, da je na koncu cevi ostanek plastičnega čepa, ki sicer že davno manjka, a njegova 'smrekica', notranji del čepa, je ostala v cevi in blokira premik žice.

Med koncem cevi in palubo je dva cm prostora. Z nobenim orodjem ne pridem zraven, pa sem ven znosil že cel arsenal.

Nato se zadeve lotim z zakrivljenim kavljem iz kovinskega obešalnika. Uspeh. Plastiko potegnem ven.

A žica je še vedno blokirana in se ne premakne niti za cm.

Ugotovim, da so očitno pri gradnji barke dali žico skozi cev in potem zadevo pritrdili na palubo tako, da luknja v cevi ograje ni povsem poravnana z luknjo v palubi. Žice je delno priščipnjena. Tega ne bom mogel rešiti, če ne razdrem ograje. Ne, ne želim si tega. Takoj lahko ustvarim pogoje za vdor vode v barko, pa še tega ne morem narediti sam (prekratke roke). Plan B.

Razdrem že sestavljeno in zatesnjeno in popolnoma delujočo luč z novim kablom. Škoda. Stari, ves preperel kabel nekoliko skrajšam, a je še dovolj dolg. Montiram luč na stari kabel.

Drži in luč dela. Mi je pa žal, saj je kabel res ves preperel in lahko zadeva crkne kadarkoli v bližnji prihodnosti. To je narejeno zdaj po sistemu 'drži vodu, dok majstori odu'.

Sicer ponoči nisem nameraval izpluti, a dejstvo, da lahko izplujem, če želim, me vseeno navdahne z občutkom svobode.

Prost sem in lahko grem kamorkoli in kadarkoli.

A ostanem kar tule.

Danes sicer ni najbolj prijetno, saj je maestral močnejši, kot včeraj.

Popoldan kar dobro poskakujemo. V zalivu sidra še ena barka. Lastniška avstrijska. Možak gre čez čas s čolnom na obalo. Ženska počaka na barki. Saj ni nora, da bi se šla rodeo z malim čolničkom. Verjetno jima je zmanjkalo piva, sicer ne vem, kaj bi bilo tako nujnega, da se je šel pretepat z valovi in vetrom v tisti gumici.

Ko se (komaj) vrne imata nekaj težav prestavit robo iz čolna na barko, saj gumico tako premetava, da rabi be roki. Eno za ravnotežje, drugo pa, da se odriva od barke, ga ga ne potegne zadaj pod barko. Njuna barka namreč dobro poskakuje po valovih. Heron je precej večja barka in občutno manj skačemo, a vseeno mi tole že malo preseda. Saj bi odplul v kak bolj zaščiten zaliv, a v tem vetru bi spet posolil celo barko, ki jo je rahel nočni dežek kak dan nazaj že dokaj dobro opral.

Komarji so. Raid prižgem vsak večer. Ponavadi po tem, ko me prvi komar spomni, da je čas. Zjutraj ponavadi najdem kakšna dva mrtva ali omamljena komarja v barki.

Nič me ne mika v morje. Zjutraj je mrzlo, čez dan piha, zvečer je mrzlo.

Proti večeru sedim v dolgih hlačah in majici z dolgimi rokavi. Še nogavice si nataknem.

Bočne zaščite kokpita sploh nisem odstranil. Nič ne pogrešam prepaha.

Hja, jesen se nezadržno bliža.

3. september 2021, petek

Petrčane

Dopoldan še malo brkljam po barki, potem pa se odločim prestavit na pomol preden se dvigne maestral.

Maestral piha diagonalno čez pomol. Če se hočem vezati na severno stran ali na glavo pomola, ta gleda proti zahodu, je to čisto enostavno, a me bodo potem valovi in veter cel dan nabijali na pomol, tega pa nočem.

Zato se vedno vežem na južno stran. To pa je solo precej manj enostavno, če se maestral že razvije, saj je barka predolga glede na dolžino pomola in globino, poleg tega pa je na južni strani precej blizu dosti skal, ki so malo preblizu površja za Herona.

Torej moram priti n apomol dokler še ne piha. Večkrat je tam vezan kak manjši gliser, a zdajle je prosto in se lahko premaknem.

Seveda začne med tem, ko vežem vrvi in bokobrane že malo pihati. Ni dosti, a iz 5 gre na 6, potem pa na 7 vozlov.

Bolje, da se podvizam.

Dvignem sidro in zaplujem proti pomolu s krmo naprej. Ko barko ustavim imam zelo malo časa, da jo zavežem, saj jo veter takoj začne obračati in oddaljevati od pomola. Če bi imel mornarja bi bilo to čisto enostavno, tako pa moram z barke preden je privezana in upati, da mi kaka vrv ne uide iz roke, sicer gre barka na skale. Če bi vsaj bila še ena bitva nekje bolj na sredi pomola, bi bilo veliko enostavneje. Ampak je pač ni. Stopim na pomol in primem spredno in krmno vrv, da bi zadržal barko. Seveda ne z roko. 12 ton je preveč zame. Vrvi morajo na bitve. A se mi prva vrv zatakne za ograjico. Presneto, preden jo dovolj potrese, da se sprostí veter že dobro prime premec barke in jo odmakne od pomola. Na hitro zavežem spredaj, potem še zadaj.

Saj barka stoji, a je več kot dva metra od pomola. Zdaj ni druge, kot da jo na roke potegnem bližje. Spet me bodo bolele roke.

Skrajšam vrvi, potegnem še špring iz sredinske bitve barke tako naprej, kot nazaj in sem vezan.

Pri tem sem se ravno dovolj segrel, da me prav zamika iti v vodo.

No vsaj ena korist od tega vlečenja vrvi.

Delno mi zavetje dela barka, delno pa pomol, tako da na platformi skoraj ne piha. Skopam se in našamponiram glavo. Tako. Zdaj vsaj ne bom smrdel, ko jutri pride Lili.

Grem na daljši sprehod, spotoma odložim smeti in kupim svež kruh, si privoščim sladoled, potem pa sem kmalu nazaj na barki.

Pertčane so se spremenile. Turistov je precej manj, kot pred tedni, struktura pa je tudi druga.

Italijana nisem videl nobenega, ogromno je Nemcev, ki pa praviloma spadajo v eno od dveh kategorij: 1) upokojenci 2) mlade družine z otrokom v vozičku.

Ostalih je le za vzorec. Tudi parkinga na rivi je spet kolikor hočeš.

Čez dan me malo cuka na vrveh, a danes ni hujšega. Seveda bi bilo na sidru lepše, ampak danes je bil pomol prazen in sem moral to izkoristiti za jutrišnje obiske.

Zvečer se pogovarjam z dečvo, ki na pomolu prodaja karte za izlete na Kornate in Dugi otok in zvem, da bodo jutri v Zadru demonstracije proti testiranju šolskih otrok. Upam, da se bo Lili lahko uspešno prebila do barke.

Dve Nemki iz Minhna pa bi radi najeli jadrnico za kak izlet. Ja prav škoda, da nisem na pomol prišel že kak dan prej.

Komaj čakam, da jutri pride Lilika.

4. september 2021, sobota

Petrčane - Muline (Ugljan)

Zbudim se v mirno jutro, ki pa kamlu postane nekoliko manj mirno.

Prvi navdušeni kopalci skačejo s pomola v vodo.

In ker je zgodnje jutro in zunaj ni ljudi mislijo, da morajo zganjati več hrupa, da vsaj kdo opazi njihov pogum, da skočijo s pol metra v morje. Hja, ko spim na sidru ni motečih elementov v obliki kopalcev.

Dopoldan še enkrat pospravim barko, vse posesam in pobrišem prah, še enkrat očistim WCje. Po zajtrku visim na Youtube in gledam neumnosti. Zdaj sem že na tekočem z mojimi jadralskimi kanali, ki jih spremljam.

Potem dobim klic, da je posadka obtičala na avtocesti, ki je zaradi nesreče zaprta. Pričakujemo lahko zamudo.

Grem kupit sadje in zelenjavo, da oni še s tem ne izgubljajo časa.

Dobri dve uri kasneje, kot je bilo planirano posadka pride. Lačni in utrujeni so.

Na hitro znosimo stvari v barko in gremo nekaj pojest. Izberemo si Moonlight Whisky bar, za katerega jim naredim nekaj reklame.

Niso razočarali. Sicer nismo pili whiskijev (vsaj ne za kosilo) a moja rebrca so bila odlična.

Imajo zelo kratek meni za hrano, samo štirje artikli so gor, a mpak meni je bilo dovolj, da so med njimi rebrca.

Odplujemo, ko maestral že pojenjuje in opazujemo dokaj lep rdeč sončni zahod.

Še dobro, da sem popravil zeleno luč, danes jo že rabimo, saj v sidrišče v Muline priplujemo že v globokem mraku.

Zdaj pa je čas za en whisky, ali drugo pijačo po izbiri.

Najpogumnejši Nejc še zaplava v morju, Laura gre v vodo do gležnjev in pove, da bo raje počakala sonce, midva z Lili pa niti stopala nisva pomočila v morje.

Jutri je še en dan, pa še topleje postaja.

Ponoči in jutri lahko pričakujemo rahlo burjo, a napovedano ni nič hujšega. Zjutraj se odločimo, če gremo ja sever ali ja jug.

5. september 2021, nedelja

Muline - Podgrabe (Molat)

Pozno zvečer smo v bližini barke zaznali delfine. Vsaj vsi verjamemo, da so bili to delfini.

Ob barki se je namreč trikrat zaslišal precej jasen zvok, ki je enak zvoku delfina, ki prhne in izdihne. Če niso bili delfini bi po zvoku sodeč lahko bili manjši kiti ali orke, a to dvojce smo izključili, saj je verjetnost za delfine res veliko večja.

Potem smo dali oči in ušesa na peclje, a nismo ne videli ne slišali nič več. Lahko, da je plavala mi mo nas jata delfinov, ali

pa je bil to plod naše domišljije.

Še ena nenavadna stvar se je zgodila. Zvečer je zapiskal sidrni alarm, čeprav smo bili zasidrani dobro in nismo drseli. Ko sem preveril kje smo je instrument kazal, da smo natanko tam, kjer bi morali. Enaka stvar se je zgodila še enkrat ponoči.

To je prvič, da se mi je GPS izneveril in to kar dvakrat v eni noči.

Pa ni šlo za enkratni skok meritve, saj mi instrument to odfiltrira. Sled je z več lepo zaporednimi meritvami kazala, da smo odtavali 120m na zvhod in nadaj. Ponoči pa 120m na zahod in nazaj. Vsak tak virtualni 'izlet' je trajal manj, kot minuto. Sidrani pa smo s 25m verige, torej je nemogoče, da bi odtavali 120m stran in nazaj.

O tem sem do zdaj le bral na ameriških jadralskih forumih. Mogoče je to posledica povečane sončne aktivnosti, katera zdaj poteka. Nekje sem prebral, da lahko pričakujemo motnje v delovanju GSM telefonije. Če bi motijo GSM potem je toliko bolj verjetno, da moti GPS, ki uporablja šibkejša signale.

Razen tega je noč minila brez posebnosti, bili pa smo tudi povsem brez vetra.

Zjutraj po kohanju se odpravimo na sever. Najnovejša napoved nam potrди, da je taka smer poti boljša, saj bomo imeli več časa ugoden veter v bok ali polkrmno. Torej: v burji na sever, v maestralu na jug, z jugom nazaj na sever. Seveda, če bo napoved držala.

Odjadramo v šibkem vetriču na vsa jadra in jadramo, dokler se ne naveličamo. Potem odmotoriramo v Podgrabe, kjer bomo zaščiteni, če res potegne burja.

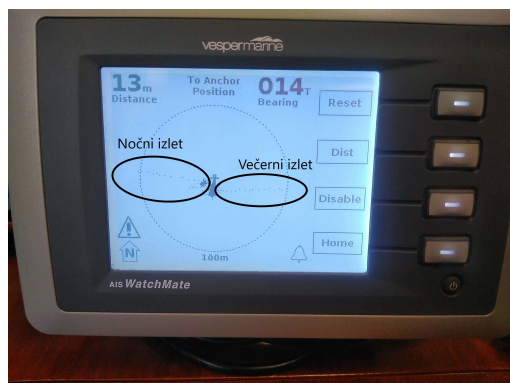
Del posadke se spet kopa, a kapitanu je enkrat na dan dovolj vode, čeprav so vsi trdili, da je voda toplejša, kot zjutraj.

Vržemo sidro v zaliv, kjer je sicer že nekaj bark, a je še dovolj prostora.

Potem se prične zabava, ko opazujemo čarteraške posadke, kako mečejo sidra na druga sidra in pričakujejo, da bo to v redu.

Ko jih vsi nadrejo gredo na sredo zaliva. Tudi 20m verige v 15m vode jim začuda ne prime. Dogajanje je zabavno, razen takrat, ko ciljajo ravno naše sidro.

No, proti večeru so vsi nekako sidrani in počasi se prižigajo lučke. Večina prižge sidrne, nekateri pa vse, kar imajo na barki: Sidrno, navigacijake rdeča, zelena in bela, motorna, palubna.

Takole sta izgledala navidezna izleta na sidru.

6. september 2021, ponedelje

Podgrabe - Široka uvala (Ist)

Vremenarji so si čez noč premislili. Močnejše burje ni več v napovedi, maestralska bo kasneje tudi precej manj, vmes bo veter sprejemljivih smeri ali pa ga ne bo. Tudi prav.

Že sami smo ugotovili, da ponoči ni začela pihati burja, deležni smo bili le rahlega burinčka, zjutraj pa je bilo mirno, kot na jezeru.

Zdaj je napoved precej drugačna, kot včeraj.

To izkoristimo za izlet do potopljene ladje na vrhu Dugega otoka.

Ker sem si zadnjič dobro ogledal razbitino in morsko dno okrog nje tokrat lahko sidram precej bližje in brez bojazni, da še sam nasedem ali trčim v podvodne dele razbitine.

Voda je celo toplejša, kot v zalivu v Podgrabah, tok je zmeren, a vseeno je plavanje od razbitine do barke solidna rekreacija.

Odplavam do sidra in ugotovim, da smo sidrani odlično za te razmere. Nismo v kakšni razpoku med skalami. Sidro si je našlo zaplato mivke porasle s travo in se je delno vkopalo. Precej pač ne, saj nisem resno zategnil.

Vidim, da Coopercoat odlično deluje, a nekaj delov vseeno potrebuje mojo pozornost. Predvsem tam, kjer Coopercoat ne

more priti do izraza: V luknjah skoznikov, na ozemljitveni plošči, pri mrežicah, na merilniku hitrosti in globine. Drugod je le tu in tam kakšna majhna zadevica, ki jo bom zlahka odstranil. Trenutna ocena po dveh letih in pol: odlično.

Po ogledu razbitine in morske flore in faune okrog nje odplujemo še k svetilniku na koncu Dugega otoka. V zalivčku pred svetilnikom je ladja. Očitno je pripeljala vodo. Mi ne sidramo, ampak si svetilnik le ogledamo z vsč strani kar iz udobja kokpita, potem pa ugasnem motor in razvijem flog.

Medem se je namreč dvignilo nekaj vetra. Plujemo lahko skoraj v smeri našega cilja. Pri tem nas prehitijo avstrijska jadrnica.

Bil sem že tik na tem, da dvignem glavno jadro, ker to, da nas prehitijo manjša in starejša barka je pa skoraj sramota.

Potolažil sem se edino zato, ker smo mi bili samo na mali flog, oni pa z veliko genovo in celim glavnim jadrom, pa še kot v veter so imeli za kakšnih 15° slabši. Niso pluli na sever na Ist ampak drugam, bolj proti severozahodu.

Na Istu je prostora na pretek. Zaliv je skoraj prazen in sidramo med bloke bivšega koncesijskega območje precej blizu pomola.

Popoldan spet malo bolj zapiha, za eno štirico je vetra, a ne vam ali na odprtem prevladuje maestral ali burja, tule v zalivu nam piha iz smeri sever-severozahod, pač čez najnižji del otoka med obema hriboma.

Zvečer je nekoliko bolj pihalo iz vseh smeri in barke so se vsaka po svoje vrtele. Ko sem veslal na obalo me je veter tako vrtel, da bi opazovalec lahko mislil, da se že pijan vračam.

Z Lauro in Nejcem gremo namreč po obilni večerji še na en drink na obalo. Po ogledu vasice se ustavimo v lokalju 'Lako čemo'.

Skoraj vse mize so zasedene. 'Ali lahko sedemo samo za pijačo' vprašam.

'Samo sedite' pravi natakar. 'Potem bo mogoče kdo prišel do vaše mize in vas mogoče vprašal, kaj boste pili. Potem vam bo to mogoče celo prinesel'.

Na to nisem mogel odvrniti drugače, kot: 'Lako čemo'.

Pa pravi natakar: 'Pred časom smo imeli gosta iz Azije, tak bolj debelušen je bil in je vprašal, kaj to pomeni in sem mu razložil. Potem se je vrnil v Azijo in ustanovil Budizem'.

Kelnarica tudi zažiga:

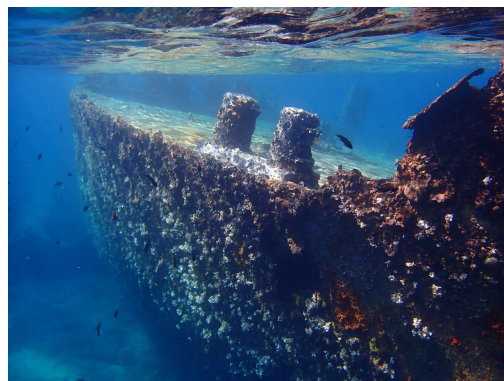
Nejc: 'Kavo z mlekom prosim'.

Kelnarica zavije z očmi 'Resno? a ne bi kaj drugega?'.

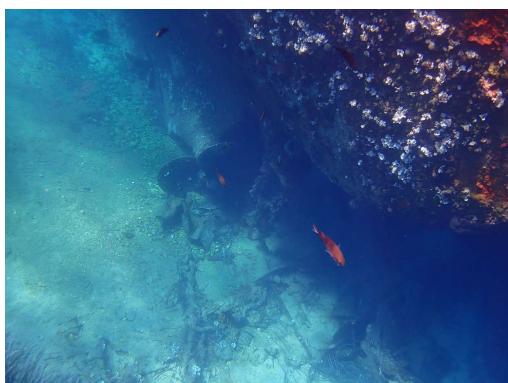
V glavnem, lokal je povsem upravičil svoje ime.

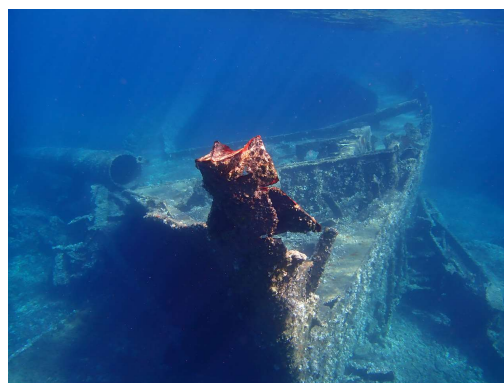
Še vedno dno proti razbitini izgleda tako, kot bi ga ladja preorala.

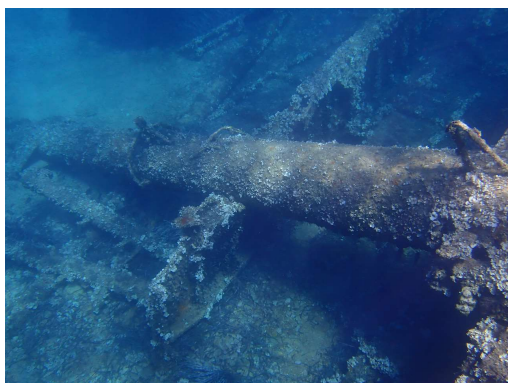
Železna tovorna ladja je sicer obraščena, a precej manj, kot sem vajen s tropskih morij.

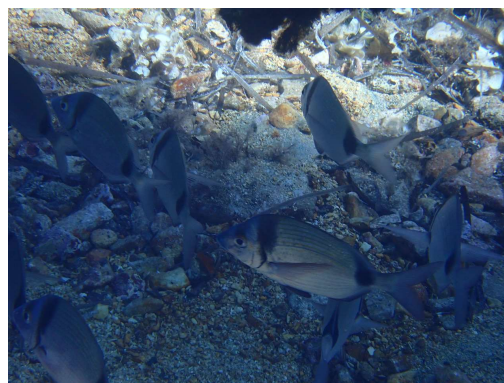
Propeler

Plitvejši deli ladje so lepo obsijani s soncem, globji izgubijo rdečo barvo iz spektra.

Jambor leži

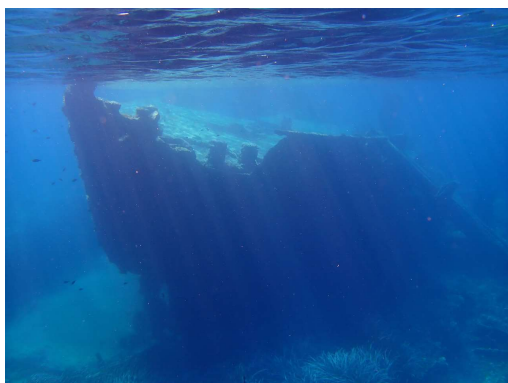
Ribe zvedavo gledajo in si najbrž mislijo: le kaj delajo vsi ti ljudje tukaj

pogled na del palube in skladišni prostor

Novo življenje bo kmalu preraslo propadajoče železo.

Premec še vedno malo gleda iz vode.

7. september 2021, torek

Široka uvala (Ist) . Olib

Ponoči je veter padel in zbudimo se v povsem mirno jutro.

Sonce je prižgano na polno in žge vedno močneje.

Tako, kot se večja kot med soncem in horizontom se manjša želja po osvojitvi vrha otoka.

Ko spijemo kavo ni več nikogar, ki si res želi na vrh. Sonce je pač prevroče, mi pa preleni.

Laura in Nejc raje odveslata v vas po svež kruh.

Sicer veslata prvič s tem čolnom, ampak zadeva je povsem nezanimiva.

Nobenih piruet, nobenega preklinjanja, nobenega dretja ali zvrčanja krivde na drugega. Kar odveslata sta. Dolgčas.

Ko prideta nazaj in se skopamo v relativno hladni vodi ter pojemo še krofe se naredi nekaj vetra, zato odjadramo proti Olibu.

Ustavimo se v zalivu Slatina za kopanje, a jaz raje ostanem na barki. Pa ne, da bi bili slabo sidrani ampak je voda mrzla.

Na severu Oliba objadramo še otoček Šip in se zmuznemo med obalo in poljem spužev. Globina pri rumeni boji pade pod 2,7m, kar je že na spodnji moji glede mojega občutka varnosti, saj jadramo z vetrom v krmo in ne na motor. A tu sem že

plul in vem, da je karta dobra in globine držijo.

Pod polem spužev vržemo sidro. Eni se kopajo.

Samo smo v velikem zalivu sredi čudovite turkizne vode. Oblaki delno prekrijejo nebo in naredijo sončni zahod še lepši.

Po odlični večerji sedimo v kokpitu in rešujemo svet. Itak smo najpametnejši.

Glede vremena pa tako ali tako sledi vsak dan rahlo presenečenje. Sproti spreminjajo napoved, a zelena nit vseh napovedi je, da nam tule ne bo hudega.

Pred burjo smo zaščiteni, večerno opozorilo velja samo še za Velebitski kanal (udari do 40), do nas naj bi prišlo le 6 do 16 vozlov. Čez noč bo še oblačno, a že dopoldan naj bi se razvedrilo.

Pričakujem lepo jutro.

Danes objavljam še sliko nosilca celic, ki sem jo namazal z limono. Gre za nepolirano nerjavno železo, ki se rado navzame rje.

Po nekaj dneh se še vedno lepo vidi kje sem namazal in kje nisem. Očitno limona le deluje. Ampak zdi se mi, da bomo limono raje uporabljali za gin-tonic, za jeklo pa namenska sredstva, ki jih kupiš v trgovini.

Limona je odstranila nekaj rje in posvetlila jeklo

Spalancanijev cevkar

Jajca čokatega voleka

pahljačasti cevkar

še en. Včasih se naselijo v večjih skupinah

Pa še en. Ponavadi živijo v globinah 10 do 30m

Ist z neosvojeno cerkvico

Nejc in Laura gresta po kruh (in na kavo).

8. september 2021, sreda

Olib - Silba

Na Olibu smo sidrani blizu gojišča spužev, ki je zelo dobro označeno s štirimi velikimi osvetljenimi bojami rumene barve s križem na vrhu. Vmes pa poteka cela veriga malih rumenih boj.

Skratka polje je res dobro označeno.

Opazujemo, kako barke plujejo. vsaka druga tega sploh ne upošteva in mirno zapluje skozi prepovedano območje. Nekateri boje opazijo, ko so že tik pred njimi in delajo neverjetne manevre izogibanja.

Kar malo se bojim, ko vidim, kako malo skiperji opazujejo okolico.

Mi opazujemo precej bolje in dopoldan, zasidrani vidimo tri delfine. Izgleda, kot da je mama delfinka peljala otročka na sprehod, ata pa ju iz razdalje varuje.

Po kopanju in šnorkljanju v mrzli vodi se odpravimo na 'dolgo' prečenje do Silbe. Celo uro porabimo za tiste 3 milje, saj si vzamemo res na lahko, vetra pa ni veliko. Ga je pa vsekakor več, kot je napovedano. Napovedali so namreč čisto ničlo.

Silba je drastično bolj prazna, kot je bila še pred nedavnim. Precej lokalov je že zaprtih, ostali bodo zaprti v nekaj dneh.

Na večerjo gremo v mojo priljubljeno birtijo in smo bili zadovoljni. Morda sem res bil letos že prevečkrat tukaj, če me Dražen spozna po glasu že po telefonu, ko pokličem.

Ena skupinska s stolpa ljubezni na Silbi

Z amno je odprl sezono, z mano jo zaključuje pravi simpatični vodja restavracije

Zvonik je ponoči lepo osvetljen

Res lepa meduza

Poišči lista

Mala pokrovača

Peščena roža

Tunikata s školjkami

Škropoč ob rdeči spužvi

Še en pahljačasti cevkar. Na tej strani Oliba jih je veliko.

Lepotka

Mali skat

9. september 2021, četrtek

Silba - Ist

Lili pravi, da je ponoči malo poguncavalo. Jaz ne vem nič o tem.

Zjutraj se kaj kmalu odpravimo na pot. Danes je spet na vrsti ena 'dolga' pasaža. 6 milj do Ista.

Piha ena žalost od vetra, a mi se ne damo. Razvijemo flock in pujsamo proti Istu. Medtem imamo počasen in uživaški zajtrk.

Severni zaliv (Kosirača) na Istu je prazen. Sidramo v štirih metrih globine v turkizno zeleno vodo.

Popoldan je čas, da znova naskočimo cerkvico na vrhu otoka.

Tudi tokrat se podviga lotimo v alpskem slogu, brez baznega in brez višinskih taborov in brez uporabe kisika. Sem pa namesto kisika vrgel v nahrbtnik nekaj mrzlih pirov. Zelo so se prilegli.

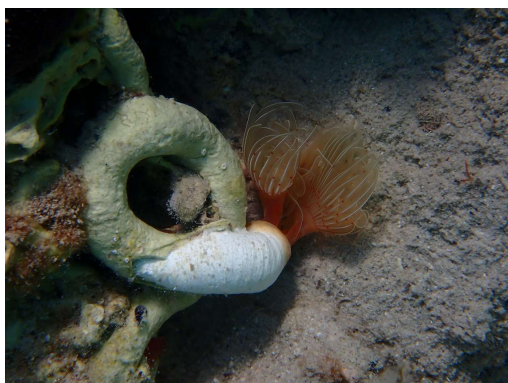
Danes mi je uspelo najti vseh 15 postaj kalvarije in s tem sem verjetno res postal pravi verski blaznež, saj sem na tej cerkvici letos bil že velikokrat. Danes smo ugotovili, da cerkvica sploh ni na vrhu hriba. Nekaj deset metrov stran je geodetska točka, ki leži še nekaj višje. Tokrat smo jo prvič osvojili in naš vzpon nadgradili še za nekaj dodatnih metrov.

Na poti navzdol se ustavimo v bazi pri 'Lako čemo' na dodatno hidracijo, potem pa brž na Herona.

Vržemo se v vodo, da s sebe speremo znoj in prah, potem pa spečemo odlične angus burgerje.

Ni nam hudega.

Zvečer vetra sploh ni, pa tudi sicer je danes pihljalo zelo nežno. Vremenarji so si edini, da bo tako še nekaj naslednjih dni. Bomo videli.

Lili je šla tudi na Ištu pod vodo. Cevkar.

Mala Jadranska korala. Edina v teh vodah, ki dela celo strukturo in lahko gradi koralne grebene.

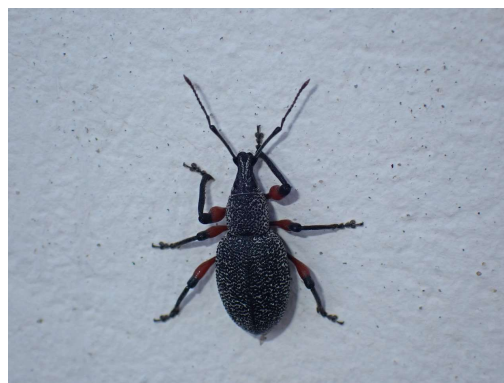
Tale hobotnica je bila kar velika in ni končala v loncu. Vsaj danes ne.

Osvojili smo res najvišji vrh Ista.

Razgled je veličasten, a vidljivost ni najboljša. Do Kornatov se danes ne vidi.

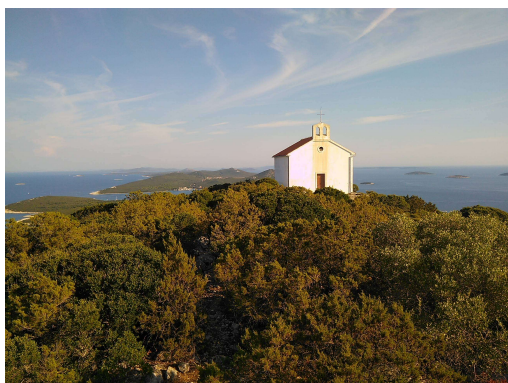
Mali neopazen hrošček na cerkvi je v makro fotografiji Lilike zasijal v svoji lepoti.

Pogled na sever. Mali hribčki v centru slike so Grebeni.

Oba zaliva Ista in vasica vmes.

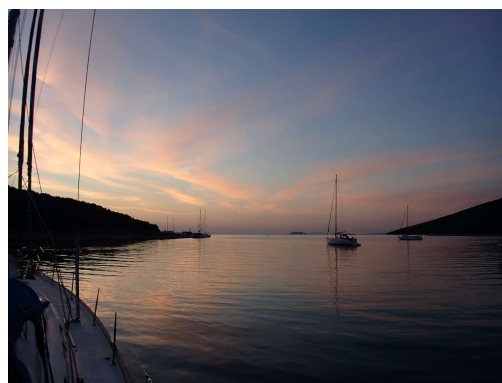
Dokaz, da smo res višje, kot stoji cerkvica.

Veliki zavojevalec . . . v sanjah.

Še ena fotka na vrhu.

Zvečer pa povsem mirno morje in čista tišina.

10. september 2021, petek

Ist - zaliv Prtljug (Ugljan)

To noč je bilo pa tako mirno, kot bi spali na kopnem.

Zjutraj rahlo pihlja z juga, kot so napovedali.

Odplujemo in Lilika opere eno žehto perila, saj imam jaz že spet precej stvari umazanih. Vmes še malo delamo vodo.

Veter se obrne na jugozahodnik, zato na polna jadra prav lepo jadramo. Dobro, da imam dobre akumulacije, saj nam jambor in jadra delno zakrivajo celice, pa še nagnjeni smo stran od sonca, hkrati pa peremo perilo in delamo vodo.

Precej vlage je bilo zjutraj, še zdaj je zrak soparno vlažen, čeprav sije sonce. Perilo se suši počasi.

Večino poti prejadramo dokaj hitro, dobrih 6 vozlov gre, več pa ne, ker spuščam nekaj vetra mimo jader, da se ne bi preveč nagnili. Watermaker bi potem namreč lahko zajemal zrak namesto vode. Is zrak pa tudi Spectra ne zna delati pitne vode.

Sidramo v znanem zalivčku Prtljug. Na poti smo opazili pooglenela devesa pri psihiatrični bolnici na Ugljanu. Upam, da ni bilo kaj hujšega. Malo poguglam in vidim, da je res pri psihiatrični bolnici izbruhnil požar, a so ga uspeli dokaj hitro pogasiti. Špekulirajo, da je bil podtaknjen, saj je zagorelo na štirih koncih hkrati.

V zalivčku sta dve jadrnici, pa še od teh dveh ena kmalu odpluje. Vidi se, da se sezona končuje.

Kopanje je bolj umivanje, kot dolgo namakanje, saj voda ni preveč topla.

Zvečer se tudi zrak nekoliko ohladi in nekateri si oblačijo dolge hlače. Ko tole pišem je v barki 26°C, zunaj pa le še 22.

Ja, jesen se bliža.

Saj res: Včeraj sem zamenjal koleščke za spuščanje sidra in verige, saj sta se oba tako pregulila, da sta razpadla na dva dela.

Zadeva mi je uspela brez padca orodja ali materiala v vodo.

Valjčke mi je Lilika prinesla iz Ljubljane. Sezona je bila dolga in letos smo res veliko sidrali - vsak dan nekajkrat.

11. september 2021, sobota

Prtljug - Kurba mala

Zjutraj pihlja le za vzorec, a mi se ne damo.

Odjadramo in zajtrkujemo pri 'warp speed' 1,8 vozla.

Ko pojemo nam Yanmar pomaga do normalne hitrosti. Vmesni cilj: Zaglav (Tri luke) na Dugem.

Po nafto moramo in v trgovino.

Blizu smo že, ko motor zakašlja. Takoj dam v ler in motor v naslednjem hipu ugasne.

Ampak ni panike. Še bolje je tako. Itak sem hotel čimbolj sprazniti rezervoar, da natočim svežo nafto. No, uspelo mi je 100%.

Grem dol po stopnicah, dvignem posteljo v levi kabini (port) in preklopim ventile na desni rezervoar, kjer imam še 100l nafte.

Potem odprem prostor za motor v levi kabini in odzračim motor in potegnem notri nafto. Motor na Heronu ima to elegantno rešeno z malo pumpico na vrhu sekundarnega naftenga filtra na maotorju. Samo pritiskaš na pokrovček, dokler ne postane trd.

Grem nazaj gor in motor vžge na prvi pritisk gumba.

Za vse tole sem porabil verjetno manj časa, kot da sem postopek opisal.

Črpalka v Zaglavu je prazna. Danes je sobota in vsi čarteraši so tankali bodisi včeraj, ali pa danes zgodaj zjutraj nekje zelo blizu marine. Znebimo se smeti, ženske gredo medtem v trgovino in ko natočim 240l in grem plačat so one že na črpalki, kjer kupujejo sladolede in pivo, saj imajo na črpalki več robe, kot v trgovinici v vasi.

Zgolj informativno povprašam, če imajo vodo, pa mi prodajalka z izkrenim besom pove, da jim je počila cev, da vodilni mečkajo in jim ne popravijo, ter da ni brez vode le pomol črpalke, ampak si mora ona roke umivati v morju, na WC pa mora drugam.

No, lepa reč. Povem, da imam na barki nekaj orodja in materijala, a mi odvrne, da bo že počakala majstore, ko pridejo, če pridejo.

Naslednja postaja je kopanje na Lavdari. Voda je za silo OK (vsaj zame), a po kopanju se odpravimo dalje.

Gremo na kurbe.

Bolj natančno na eno malo kurbo. Kurba Mala je naš naslednji cilj, ker je bilo tu pred leti, tako pravi Lili, zelo lepo šnorkljanje in na obali so bili oslički. Hja, ženske imajo dober spomin. Jaz se sploh ne spomnim, da sem že bil kdaj tukaj.

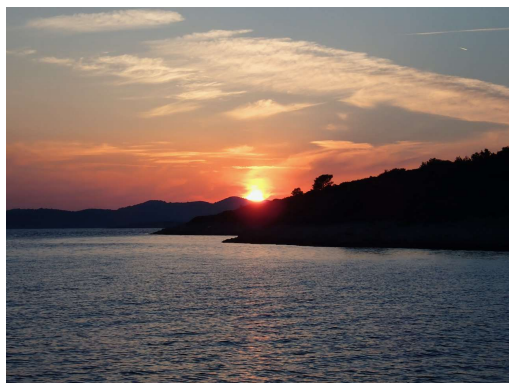
Sidrišča ni v nobenem od vodičev, ki jih uporabljam.

Zato smo sami. Krasen zaliv, ki sicer ni zelo zaščiten, ampak za to noč napovedujejo le šibke vetrove iz prvega in četrtega kvadranta. Sidro dobro prime v pesek na globini 8m.

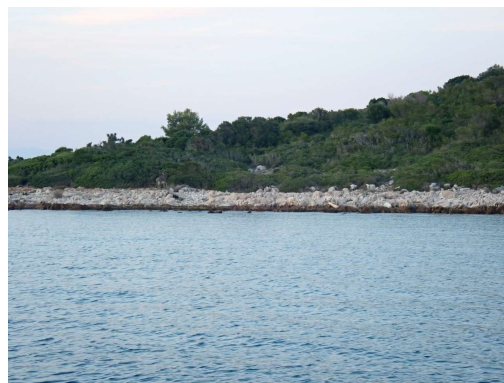
Po odličnem golažu iz dijega prašiča (Lili) gledamo naokrog in občudujemo samoto in lep pogled na vse strani, ko nas na obali presenetita dva oslička.

Valjata se v prahu in potem uprizorita pravi šov. Skačeta in se igrata med sabo. Malo se ravsata, a ni videti, da bi šlo zares. Tekata naokrog in sta vsa razigrana.

Skratka, lep zaključek dneva, ko ju opazujemo s kozarčkom dobrega vinca v roki.

Gledamo sončni zahod, ko opazimo osličke (ne na tej sliki).

Tule sta.

Še izrez. Razigrano skačeta.

12. september 2021, nedelja

Kurba mala - Ravni Žakan (in ostali Kornati)

Sidrišče se je izkazalo za odlično za to vreme. Povsem mirno je bilo, brez vala in brez prometa v bližini.

Zjutraj nas pozdravita oslička, sicer pa razen kakšnega galeba v daljavi vlada idilična tišina.

Tule je lepše, kot na Kornatih.

Ampak danes gremo na Kornate. Nejc še ni bil in to je treba vsaj enkrat videti, tako kot Triglav, čeprav so tudi Kornati, tako kot Triglav čisto preveč obljudeni.

Skozi Malo provero je precej manj prometa, kot med sezono, a daleč od tega, da bi bili sami.

Turistične ladje so nabite do konca, zdi se mi, da ljudje visijo še preko ograje. Spominjajo me na vlake v Indiji, ali pa na begunske čolne. Zato jim tudi rečemo 'begunci'.

Med potjo pojemo zajtrk in vržemo sidro v zalivu Lojena na Lavernaki. Tu je seveda že nekaj bark in v oči me (prijetno) zbode dejstvo, da so na barkah okrog Herona skoraj same ženske: mali čoln, ki sidra zraven nas vozi punca in na njem je 7 deklet starih okrog 30 let in en napihnjjen flamingo. Malo desno je najet gumenjak, kjer je razen voznika gor 7 deklet in en moški (pa še tisti ne deluje moško), vsi med 25 do 35 let. Malo za nami je starejša barka na kateri sta 2 moška in 5 žensk (od tega dve črnki) in vsaj en otrok.

Ostale posadke so bolj mešane, a večkrat prevladujejo ženske.

To je odločno odstopanje od tega, kar ponavadi videvam na morju septembra, kjer je skoraj norma 6 do 8 tipov na jadrnici, polni piva. Nejčeva prijateljica temu pravi 'sausage party'.

Iz Lojene se prestavimo na Mano in gremo na hrib gledat ostanke kulis. Kulise so kamnite in so zanimive, a ne dosegajo lepote veličastnih klifov. V začetku smo skoraj sami, samo mi in en par na gliserju, nato pa pripelje 'begunska' barka in izkrca kakšnih 100 turistov. Znak za nas, da se poberemo drugam.

Sidramo na plitvino med dva mala otočka Golič in Bisaga. Šnorklanje je dobro, Lili vsa navdušena pove, da je videla veliko hobotnic, ki se tudi niso nič bale. In baje niso bile majhne.

Z Lavro medtem malo očistiva barko. Laura odstrani alge in ostalo nesnago, ki raste na spojlerju, ki ni zaščiten s Coopercoat, jaz pa očistim vse skoznike. V njih se že spet začenjajo množiti školjke in ostali nebodigatreba. Ostalo podvodje je zelo solidno in ga ne čistim. Le tu in tam malo pobezam s paličico, da odstranim kako bitje, ki nima kaj iskati na trupu.

Pojemo še dobro ohlajeno lubenico in sladoled. Vsakič, ko jem sladoled daleč od civilizacije sem vesel, da sem prenovil hladilnik.

Po kopanju odjadramo po kanalu proti jugovzhodu. Dvignil se je še kar soliden maestral, ki nam omogoča (počasno) plovbo z vetrom v polkrmu in v krmo. Jadramo samo s flokom. Zdaj bi si želel imeti obešeno genovo, ki je precej večja in bi bili hitrajši, ampak za teh nekaj milj ne grem menjavat navijalnih jader. Tudi gennackra se mi ne ljubi dvigovat.

Ves čas 'tekmuje' z dokaj velikim katameranim, ki tudi nima kdovekako velike genove. V zavetrju otočkov so oni nekoliko hitrejši, ker imajo daljši jambor in dobijo nekaj več vetra, na čistinah pa jih mi dohitevamo. Celo uro se takole dajemo na razdalji 20 do 30m, potem pa se oni odločijo, da večerje pač ne gre zamuditi in vključijo motorje.

Ker nismo več na regati se lahko sprostimo. Nejc gre na štrik v vodo. Ker jadramo mu ne smrdi iz izpuha in kar dolgo počenja vragolije tam zadaj. Brez rok, delfin, pod vodo, itd itd pri dobrih 3 vozlih. Ni čudno, da potem 'malo čuti roke'.

Sidrati želimo med Kameni Žakan in Jančar, a sta tam že dve barki. Gneče ne maramo, zato sidramo pod Ravni Žakan, dovolj daleč od gostilne, da nas ne moti.

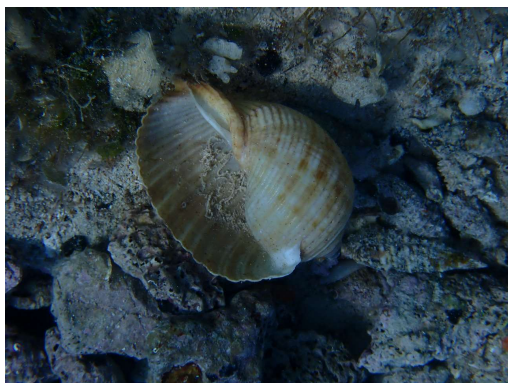
Lep in poln dan je bil. Kozarček vinca po dobri večerji, s pogledom na rdeč sončni zahod je primeren zaključek takega dneva.

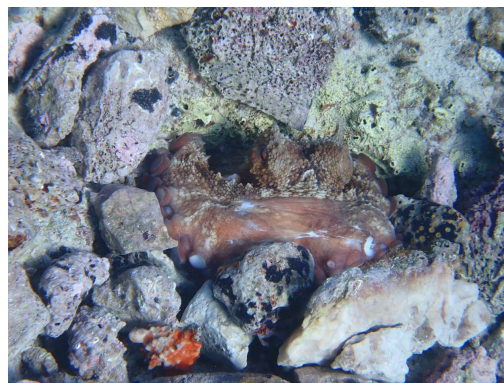
Lista očitno naša veriga nič ne moti.

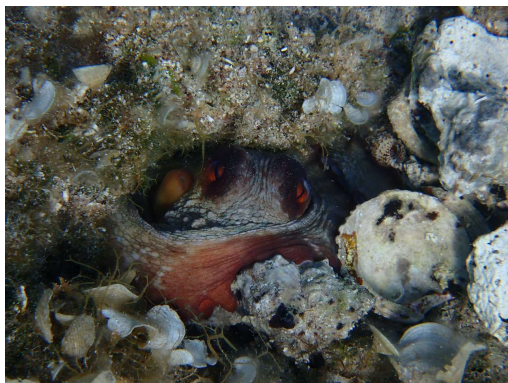
Morsko tihožitje

Prazna školjka je izdala domovanje hobotnice

Najprej previdno pogleda iz luknje.

Tale pa z rdečimi očmi gleda na vsiljivca.

Mahovnjak, ki je prerastel školjko

Pa še ena jezna hobotnica.

Scena iz filma

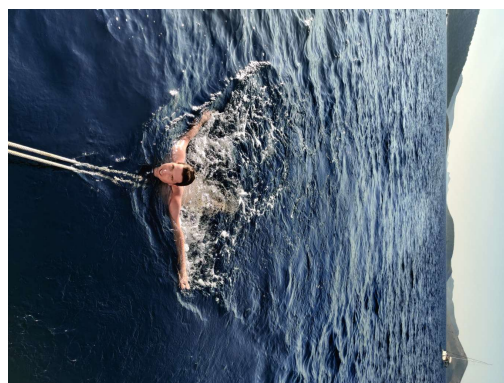
Heron sidram pod Mano

Veličastni klifi

Potem pa - ojoj, turisti.

Brez rok!

13. september 2021, ponedelj

Ravni Žakan - Kaprije

Zvečer je malenkost poguncavalo, a le ponoči izzvenelo. Smo pač na zunanji strani vseh otokov in valovi so mogoče celo od ladij, ki plujejo po sredi Jadrana na sever ali na jug.

Zjutraj sledi še eno daljše kopanje v kristalno čisti vodi Kornatov. Ribic je kar precej in ko po zajtrku vržeš v vodo drobtinice kruha jih ribice z veseljem pojedjo.

Skoraj poldan je že, ko dvignemo sidro.

Vetra še ni, zato motoriramo proti Kaprijam. Pravzaprav veter je: 5 vozlov v krmo, kar j epovsem neuporabno.

Med potjo operemo eno žehto perila in delamo vodo.

Obrat okrog severnega rta Kaprij nam omogoči, da z vetrom v bok odjadramo zadnjih nekaj milj in sidro vržemo južno od otočka Oštrica, na vzhodno stran Kaprij. Ta zaliv je meni precej ljubši, kot gneča v mestni luki, pa še tistih 100€ raje pustimo v gostilni, kot pa da plačamo vez. Pa še kopamo se lahko v miru na sidru - seveda brez kopalk.

Zvečer odveslamo na obalo in se še pri Slovencih, ki imajo hišo tule na obali pozanimamo, kaj si mislijo o lokalni ponudbi gostiln.

Tudi oni omenijo Kato. Itak. Kata je zakon in institucija na Kaprijah.

Sprehodimo se preko hriba do Kate in se pozanimamo, če ima odprto in če ima prostor. Vse je v redu.

Stopimo še do glavne luke in ob koktailu in pivu gledamo pristanek trajekta. Potem pa h Kati.

Dobro smo se najedli in to tako v kvantitativnem, kot v kvalitativnem pomenu besede.

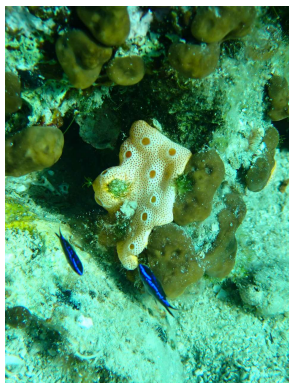
Mogoče sem jaz spil kakšno šilce njene travarice preveč, kar se je manifestiralo v mojem padcu čez pomol v čoln.

Na srečo ni bilo večje škode, le posadka se ni smejala, ker so mislili da sem si kaj naredil. Očitno so premalo pili, da jim to ni bilo smešno.

Lili nas odvesla nazaj na Herona.

Še eno nočno kopanje, danes je namreč lepo toplo še ponoči, in dan se zaključi tako, kot bi si želel, da se zaključi vsak dan.

Vreme se naj bi v naslednjih dneh nekoliko skvarilo, zato uživamo, dokler še lahko.

Akvarij na Kornatih

Lili bi vedela, kaj je to, ampak je v vodi.

Ribic je veliko.

Kata je vedno mlajša in vedno dobre volje.

Ribico znajo speči ravno prav.

14. september 2021, torek

Kaprije - Kokoč (Murter - Tisno)

Celo noč je bilo mirno in precej toplo.

Zjutraj se prileže kopanje, potem pa z zanimanjem opazujemo ladjo, ki je na Kaprije pripeljala vodo.

Sidra in se s krmo bliža pomolu. En mornar je v čolnu in nese na pomol vrh.

Privežejo se kakšnih 20m od pomola. Bližje ne more zaradi ugreza. Kar nekaj ur črpajo vodo iz ladja, ki se vedno bolj dviguje iz morja.

Sredi dneva se dvigne nekaj vetra in odjadramo proti Murterju.

Ker piha precej klasičen maestral vem, da moram pluti tako, da imam nekaj rezerve za kasneje, ko se bo veter obrnil skupaj s soncem. Okrog nas je cel kup jadrnic, ki vse plujejo v isto smer in imajo razpeta polna jadra. Tudi mi imamo celo glavno jadro in flok. Izgleda, da so jadrnice na regati, saj posadke čepijo na robu barke in z nogami bingljajo nad vodo. Precej so nagnjeni, niso pa videti hitrejše od nas. Nad severnim robom Kaprij pa jadrnice vzamejo kurz ostro v veter, potem pa delajo še obrate v veter. Njihov cilj očitno ni tam, kot naš.

Za danes sploh ni bilo napovedano kaj prida vetra, a na srečo lahko zelo solidno jadramo in to v smeri.

Veter se vse bolj obrača v smeri ure in zdaj vnovčujemo rezervo, ki smo jo pridelali prej, ko smo imeli bolj ugoden kot vetra.

Zaplujem v ožino med Prisnjak in Murter in za vsak slučaj v ožini prižgem motor. Ne bi rad ostal sredi ožine brez vetra. Kasneje odpadem od vetra in obrnem Herona v preliv pri Žminjaku. Zvijem flok, saj zdaj piha precej v krmo in v ozkem in plitvem prelivu se nočem bosti še z opletajočim flokom.

Skozi ta preliv sem plul že velikokrat, a ponavadi na motor, tokrat le na glavno jadro.

Sidrmo v nšem priljubljenem zalivu Kokoć, malo pred Tisnim.

Danes je zadnji dan v sezoni, ko še vsak dan odpirajo most in imamo še 15 minut do odprtja mostu. Za peš je premalo časa, a s čolnom bomo ravno prišli. Odveslamo proti Tisnem, Lili pa ostane na barki. Čolnič vežemo na promenadi in pridemo do mosta kakšno minuto pred odprtjem.

Ogledamo si celo proceduro in kaotično plutje malih plovil skozi kanal. Tu nihče ne upošteva pravil prednosti. Čolni vozijo hkrati v obe smeri in nekajkrat le malo manjka, da bi se zadeli. Ko pripluje kak večji pa se 'ta mali' razbežijo in mu dajo prostor.

Jutri nas po napovedi čaka malo ali skoraj nič vetra. Bomo videli, kaj bo zares. Tudi za danes je bila napovedana ena žalost, a smo prav krasno jadrali. Kasneja pa naj bi se vreme pokvarilo in napovedan je jugo.

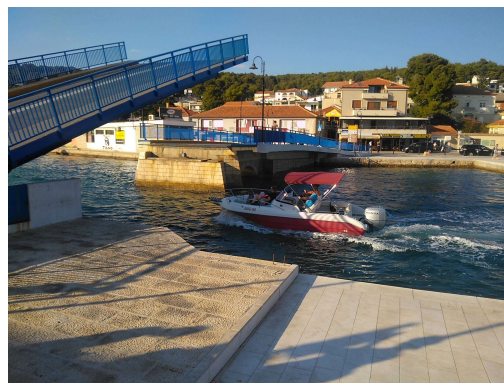
Ladja je na Kaprije pripeljala vodo.

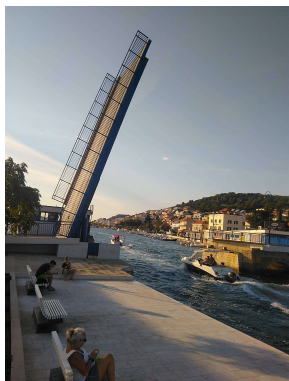
Ko zaplujemo iz sidrišča se znajdemo v regati. Tole vidimo za sabo.

Most se že dviguje.

Takoj se oz obeh strani vsujejo skozi kanal mali čolni.

Most je takole do konca odprt.

15. september 2021, sreda

Kokoč - Sabušica (Pašman)

Zjutraj se po kopanju in zajtrku prestavimo pred Betino in odveslamo na obalo. Sonce še dobro pribija, vroče je, za kasneje pa je napovedana pooblačitev.

Ogledamo si mestece, ki je čisto zanimivo, skočimo v trgovino in se vsedemo na kavo.

Spijem najslabši frape v življenju. Naj bi bil 'rafaelo', pa je bila navadna slaba smetana z vodo in ledom in tri zrnca suhe kokosove moke. Bljak.

V mandraču imajo nekaj lepo obnovljenih starih barkic z latinskimi jadri in opise tradicionalnih bark. Lepo, da so začeli skrbeti za tradicijo. Tudi vaterpolo igrišče je v mandraču in medtem, ko pijemo frapeje nekaj mladcev celo malo potrenira. Ko dvignemo sidro začne rahlo pihati, kar je dobrodošla popestritev dneva, ko vremenarji za cel dan napovedujejo bonaco. Piha zahodnik in občasno jugozahodnik. Vetra ni dosti za hitro jadranje a nekaj časa gre bolj počasi, a gre, potem pa zraven vključim še motor, da je hitrost boljša.

Sonca ni več videti, oblaki so ga povsem zakrili.

V daljavi vidimo delfine, a nočejo k nam. Raje se zapodijo k turistični ladjici, ki dela velik premčni val. Premetavajo se v tem valu in delajo vragolije. Skačejo iz vode, . . . Škoda, da so tako daleč.

Kasneje naletimo na ribiško barko, ki pelje na izlet dve kletki s tunami. Baje je to hrvaška pogruntavščina in baje so hrvaške gojene tune zaradi tega tako dobre in skoraj primerljive z divjaki. Mogoče je kaj na tem, kaj jaz vem. Tunin steak po gostilnah itak ponavadi preveč zapečejo in iz njega naredijo podplat, čeprav naročiš 'angleško' zapečenega, oziroma 'rare'.

Naslednja naša postaja je otok Sit, kjer si ogledamo, kje je pred leti nasedel veliki trajekt Marco Polo.

V 12 letih je narava povsem prekrila vsakršne sledi pluženja te velike ladje na obalo. Pred leti se je še dobro videlo, kje je zaoral v otok, zdaj pa se ne vidi nič.

Pogledat gremo še par malih otočkov tam blizu, nato pa odmotoriramo v zaliv Sabušica na Pašmanu, blizu Ždrelca.

Za čez noč vremenarji nekaj grozijo z 'možnostjo neviht', zato želimo biti sidrani tako, da je sidro dobro vkopano v pravo dno.

Tu je na dnu neka mešanica mivke in blata, ki je prava težka malta in sidro tukaj dobro drži, pa še prostora je ogromno.

Povečerjamo. Ko čistim roštilj vidim, da je res že oddelal svoje. No, do konca sezone bo že zdržal.

Vreme naj bi se pokvarilo. Pričakujemo lahko jugo, dež, ohlavitve. Danes je ob 21. uri še 26 °C in je v kratkih hlačah in majici prav prijetno. Nad Zadrom se v daljavi nekaj bliska. Bomo videli, če bo kaj prišlo do nas.

Naš prvi postanek: Betina.

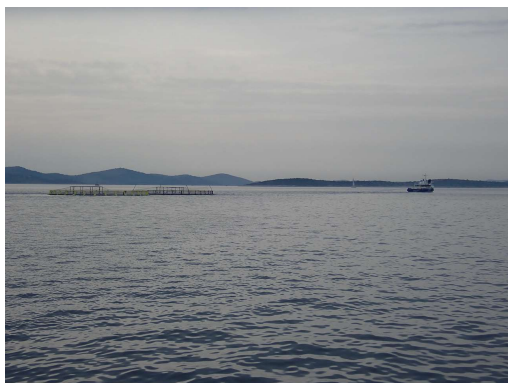
Na dvorišču sušijo fige.

Lepo obnovljene stare jadrnice z opisi (Betina).

Ozke ulice vodijo na vrh hriba k cerkvi.

Ribiška barka pelje tune na sprehod.

16. september 2021, četrtek

Sabušica - Žman (Dugi otok)

Nič ni prišlo nad nas. Noč je minila povsem mirno.

Dopoldan je pretežno oblačno, a se vseeno kopamo. Zame to pomeni nekaj več železne volje, da se spravim v vodo.

Karkoli pod 25°C je zame mrzla voda.

V zelo šibkem jugu odjadramo preko kanala s Pašmana na Dugi otok. V začetku še gre, potem pa raje kresnemo motor, da je hitrost bolj spodobna.

Na cilju vidimo, kako Cromarisova ladje prežene policijski čoln s pomola, kjer Cromaris vedno veže. Očitno se ve, kdo je pomembnejši.

V Žmanu spet obiščemo Ksenijo, v restavraciji Roko. Spet posvarim družbo, naj ne naročajo preveč, a spet se tako najemo, da se odkotalimo domov.

Klasičen nabor predjedi je spet navdušil, predvsem sveže pečeno testo pice z rožmarinom namesto kruha.

Večja škrapena je bila pečena do perfekcije. Sočna, a z lepo zapečeno kožo je kar odpadala s kosti.

Jagenjček iz krušne peči je bil vrhunski. Pečejo ga dolge ure s krompirjem in celimi glavami česna. Vse se kar topi v ustih.

Nismo zmogli sladice.

Najprej.

Nekaj kozarcev vina in kake pol ure kasneje se je naredil prostor za njihovo čokoladno-pomarančno torto iz mandljev.

Ksenija ponudi še nekaj ravno pečenega peciva na račun hiše in nam da v poizkušino njihovo najnovejšo marmelado. En kozarček dobimo še kot darilo za seboj. Travarica malo pomaga pri prebavi.

Zadovoljni se vračamo na Herona, ki nas pričaka skoraj v bonaci, na nebu svetijo zvezde, vremenska napoved pa pravi, da zdaj tukaj dežuje. O oblakih in dežju ni zaenkrat ne duha ne sluha. Zadnji večerni NAVTEX je tudi omilil opozorila. Ostali bomo kar tukaj, čeprav tole ni najbolj zaščiten zaliv in je delno odprt za jugo. Delno ga blokira otoček Krknjata v bližini, a nimam pojma, če zaustavi valove ali jim le spremeni smer, da jih bomo dobili s strani.

17. september 2021, petek

Žman - Krknata - Muline

Pozno zvečer je jugo malo pozibaval Herona, ampak saj dojenčke tudi zibajo v zibki, da lažje zaspijo. Lili očitno ni dojenček, ker ji zibanje ni všeč.

Ponoči se je valovanje umirilo in zazibalo je šele zjutraj.

Prestavimo se na sidrišče pred otoček Krknata, le pol milje stran. Tu je na severni strani lep peščen zaliv. Zatlačimo se globoko v zaliv, kjer vetra skoraj ni, valov ni niti za vzorec, dno pa je lepo peščeno in voda je prozorna kljub oblačnemu vremenu.

Jugo nas vleče iz zaliva zato sidram res globoko notri, da nimamo vala. Če se veter obrne bomo pa videli, če se bo treba premaknit. Itak smo tu le za kakšno uro ali dve.

Sledi kohanje, zajtrk, branje knjig in podobno.

Sledi tudi nevihta.

Vse zaščite pred dežjem v kokpitu so že davno postavljene, jaz pa se namenim, da namestim še zgornji pokrov vreče za glavno jadro, ki se zadrigne okrog jambora, ko mi Lili reče naj pohitim, ker imam manj kot 5 minut časa.

Ali je zmenjena z onim zgoraj, ali tako dobro pozna vreme, ali pa ima kakšno vremensko prognozo najnovejše generacije sicer ne vem, a komaj zapnem zadrigo padejo name prve kaplje.

Potem se ulije.

Konkretno.

Dežuje, piha, bliska se in grmi.

Sidrani smo bili zelo globoko v zalivu, jugo nas je prej držal navzven, zdaj pa nas tramontana potiska v zaliv.

Smo kar blizu malega pomolčka za čolne in plaže na koncu zaliva.

Globina je le 3 metre. Če nam tule sidro zaorje le nekaj metrov lahko končamo na obali. Sicer se meni zdi, da smo sidrani dovolj dobro, a za vsak slučaj prižgem motor, ker zaradi dežja in vetra ne vidimo prav veliko.

Če pa že imamo prižgan motor se pa lahko itak prestavimo na našo današnjo planirano končno destinacijo. V vetru in dežju med strelami se itak ne bo nihče kopal.

V začetku je vetra med 20 in 25 vozlov, kasneje pa naraste do 30. Treska čiso blizu, a temu se itak ne bi mogli izogniti, saj gre fronta čez nas. To smo vedeli že prej, ko smo gledali vremenski radar.

Čez čas se veter obrne in pihne z zahoda. Razvijem viharni flock in hitrost se iz slabih 3 vozlov dvigne na dobrih 5.

Na radarju ne vidim prav dosti, saj je dežja toliko, da je cel ekran rdeč. Skozi postarana okna sprayhooda se itak ne vidi nič, če pa na plano pomolim glavo, pa tudi ne vidim dosti, ker mi veter in dež zalivata oči.

A trojna kombinacije tega skupaj mi daje občutek, da vseeno nekaj vidim. To se mi potrdi, ko najprej na radaju, kasneje pa še s prostim očesom opazim rumeno bojo, ki označuje mejo ribje farme. Tudi ladjo in osamljeno jadrnico najdem preden sta blizu.

Tokrat je barko dobro opralo.

Čez dobre pol ure se veter unese, dež za nekaj časa poneha, potem pa še enkrat opere barko.

Sidrano v zalivu Muline, kjer smo skoraj sami. Tam čez, kjer so boje je vezanih nekaj bark, tule na severovzhodnem delu zaliva pa smo sami. Kasneje sidra v bližini še ena jadrnica.

Zvečer se skoraj zjasni, vidimo celo rdeče nebo na zahodu.

Za ponoči nam napovedujejo še eno porcijo dežja, jutri pa naj bi bilo dežja zelo malo ali nič.

Upam, da jutri ne bi dežja, saj jutri menjam posadko. Laura, Nejc in Lili gredo domov, prihajajo pa punce.

Za september smo imeli teh 14 dni prav lepo vreme s kohanjem vsak dan in prijetnimi temperaturami.

Aha: Slike so od Nejca.

Ulije se kot iz škafo

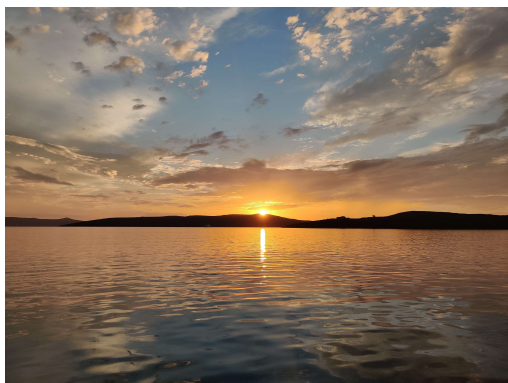
Kmalu se ne vidi nič več

Med potjo se prehodno zjasni, preden nas dobi naslednji dež.

In dobimo naslednjo porcijo.

Ob sončnem zahodu pa celo vidimo sonce.

18. september 2021, sobota

Muline - Petrčane - Muline

Ponoči se je dobro zljilo in vetra je bilo tudi dosti. Nekaj čez 30 vozlov sem videl, potem pa se je relativno hitro umirilo in ponoči je bilo mirno.

Zjutraj odplujemo žez kanal v Petrčane. Še zadnje kohanje in posadka me zapusti.

Da se skopam sem seveda tukaj sredi vasi rabil kopalke in kar nekaj časa sem jih iskal. Zdaj jih dolgo nisem rabil.

Pol nove posadke je že tu, druga polovica pa še prazni trgovine na Zadarskem območju. Ko pridejo natovorimo zaboje šampanjca in nekaj malega ostale prtljage in po kohanju odplujemo.

Premaknemo se v Muline, kjer sledi daljše kohanje.

Vreme je kar sončno, morje je relativno toplo.

Zvečer gre del posadke na kopno, pa se odločim, da grem še jaz.

Precej več kot desetkrat sem to sezono spal v Mulinah, a na kopno do danes tukaj še nisem stopil.

Odveslamo.

Daleč od vasi smo sidrali, saj nisem mislil, da bomo šli na kopno, ampak veslava midva z Matejo in dobro napredujemo.

Med potjo dobimo povabilo na pijačo, a raje veslamo naprej v vas.

Tudi če danes ne bi šel na kopno, ne bi nič zamudil.

Dve ali tri gostilne, par hiš, mali mandrač za čolne, to je vse.

Imajo pa peš cono. To je zadnjih 20m ceste, kjer ni prav ničesar. Čist prazno in temačno je tam.

Vrnemo se v 'civilizacijo', v bife na obali, spijemo pijačko, potem pa odveslamo nazaj na Herona.

Tu še malo posedimo in ekipa se počasi odpravlja spat.

Nova posadka je na krovu. V Petrčanih smo še rabili kopalke, zdaj pa se bodo lahko v miru sušile

19. september 2021, nedelja

Muline - Lučice (Dugi o.) - Široka (Ist)

Čez noč se je ulil dež. Ležim v postelji in premišljujem: Ali bo nehal ali ne bo. Dežuje vedno bolj, zato slečem pižamo in grem ven na dež, da odvijem čep v dnu čolna, ki vidi na nosilcih. Iz čolna se ulije slap vode.

Zjutraj posije sonce in kopanje se prileže. No, jaz sem jutranje kopanje preskočil, saj me je že ponoči zalila voda iz čolna.

Dvigne se nekaj šibkega juga, ki se hitro obrne na jugozahodnik in jadramo proti Dugem otoku in na sever ob njem.

Obrnemo okrog najsevernejšega rta na jug in zaplujemo v Soline, v zalivček Lučice. Bolj natančno en zalivček naprej, kjer ni boj.

Ne morem verjeti, da ni nikjer nobene barke. Tu je prazno, kot bi bil december. Le kje so vse barke, saj mi vsi jokajo, da se ne da dobiti čarterske barke, ker je vse razprodano do srede oktobra.

Odveslamo na kopno in se peš podamo čez hribček na 'najlepšo plažo na Jadranu a i šire'. Gremo na Sakarun.

Iz vsakega kraja v dalmaciji vozijo trume turistov na Kornate in na Sakarun. Še iz Peterčanov, ki je zakotje od zakotja vozi tja ladjska s 120 turisti.

A plaža nas razočara na celi črti. Sploh, če prideš tja peš. Mogoče je z barke še nekako sprejemljiva, a s kopnega je to ena žalost.

Obala je polna morske trave. Celi kupi so je tukaj in če bi hotel v vodo bi se moral prebiti čez zamete trave. A trava je pomešana z odpadno plasiko vse barv, oblik in velikosti. Kamni pa plaži (seveda na kopnem ni ne duha ne sluha o kakšni mivki) so zapackani s kartanom.

Na plažie so trije bifeji, od katerih sta dva zaprta (in v zelo razpadajočem stanju), tretji pa gosti ene tri pijančke in daje tak splošen vtis, da se soglasno odločimo, da gremo raje nazaj na barko.

Na bojah se guga ena jadrnica in en katamaran. To niti ni presenetljivo, saj piha jugo in zaliv je izpostavljen valovom.

No, videli smo, kar smo prišli pogledat in vrnemo se nazaj. Utrdilo se mi je prepričanje, da na to plažo res nima smisla hoditi.

Pri Heronu plavamo, jemo in nekaj spijemo, potem pa ugotovimo, da je povsem dovolj časa, da se prestavimo iz puščave Dugega na Ist. Jugo nam piha v krmo, a je šibak in po nekaj miljah si raje še malo pomagamo z motorjem.

Potem se ulije in ko zapustimo varni zaliv dobimo tudi nekaj vala z odprtega. Vidljivost ni najboljša, saj smo povsem zadekani, da nas dež preveč ne pere. Na srečo poznam tole pot na pamet, radar pa mi pomaga, da koga ne povozimo. Sicer pa itak ni dosti bark na morju. Srečamo eno ribiško barko in eno jadrnico. To je vse.

Sidramo v južnem zalivu Ista, ki sicer ni dobro zaščitem pred jugom a veter se bo ponoči obrnil in bo zapihal iz prvega in četrtega kvadranta, se pravi s severa.

Raje sidram tako, da zdaj vem koliko vala imam in bomo po obratu vetra povem na varnem, kot pa da bi sedaj bil v zavetju, ne bi pa vedel, kaj me bo doletelo ponoči. Zato smo na južni strani otoka.

Nekaj vala prihaja v zaliv ampak ni nič takega. Sidrane smo tri jadrnice in pozno zvečer pripluje še ena. Gneče ni nobene.

Trajekt, ki je pripeljal ob desetih zvečer je naredil precej več vala, kot veter. Dež pa tako-tako. Malo pada, pa neha, pa spet pada, . . .

Bomo videli, kaj nam prinese noč.

Sicer pa smo danes praznovali Romanin rojstni dan. Nisem čisto prepričan kateri, a dajmo si vzeti nekaj pesniške svobode in reči, da je petintrideseti.

20. september 2021, ponedelj**Široka (Ist) - Brbulje (Molat)**

Ponoči je deževalo in veter se je vmes obrnil z juga na sever in potem na burjo, a zjutraj je spet pihal jugo. Malo je poguncavalo a ni bilo nič v primerjavi z valom, ki ga je naredil jutranji trajekt. Ta nas je zagugal. 1, 2, 3, 4, in potem mir.

Zjutraj se oblaki razkadajo in počasi jih sonce premaga.

Po dolgi kavi in zajtrku se končno spravimo na obalo. Seveda je ura že blizu poldneva. Še dobro, da je september in sonce nima več take moči.

V vasi obstaja velika nevarnost, da zavijemo najprej na kavo (in potem na hrib). Komaj jih usmerim najprej na hrib. Če bi šli najprej na 'kavo' potem cerkvice na hribu ne bi videli.

Pot je strma in vroča, s seboj tovorim pivo in radlerje za vse. A na vrhu ni povpraševanja in pije se v glavnem voda. Razgled je v redu a se ne vidi zelo daleč.

Morje je precej prazno. Vidimo tri ali štiri jadrnice.

Po spustu se ustavimo v edinem odprtem bifeju.

Gazda je še večja faca, kot pri 'Lako čemo'. Ko lokalni pijanček v hoče plačat pivo mu reče: '120 kun. 20 za pivo in 100, ker mi že dve uri zasedaš mizo.'

Pravi, da ima šest deklet doma in povsem sočustvije z mano, a se vseeno z veseljem vsede k naši mizi in klepeta z mojo žensko posadko. Prisede še en Slovenec, ki se je pred leti 'zataknil' na Istu in se zdaj ukvarja s poljedelstvom. Od poljščin prideluje le eno, ki pa je v javni objavi ne smem zapisat. Skadimo en ali dva njegova izdelka in smo dobre volje, nakar oštir prinese ven še flaško pelinkovca in flaško travarice. Hja, če jadraš z žensko družbo so vsi tako prijazni . . .

Vrnemo se na Herona in odplujemo. Plan je, da si gremo pogledat lepo plažo v Slatinici na Olibu.

Medtem se je burja lepo okrepila. Nima smisla, da bi prepričeval posadko, raje zaplujem v preliv med Istom in Molatom. Takoj dobimo na krov nekaj vode in konkreten pršec in s palube se zasliši vriskanje.

Ideja, da spustimo Slatinico je v trenutku soglasno sprejeta.

Obrnem za 180° in se usmerim proti Molatu.

V zavetju Molata lepo jadramo v povsem mirni vodi, le zaradi refulov burje nam hitrost nekoliko niha. Nič zato. Usmerim se proti povsem varnemu zalivu Puntica in se pozanimam, če jim to ustreza.

Posadka pa gleda naselje Brbulje, kjer so hiše. Želijo si civilizacije.

Vežemo na pomol in izvemo, da je sezona končana in veza ne računajo več. Tudi prav. Bomo pa ta denar zapili.

A to je težje storiti, kot bi si mislil. Vsi lokali so zaprti, le ena gostilna še dela.

Tu pa nam natakhar razloži, da 'za tistimi mizami ne strežemo, tele pa so rezervirane'.

Na kratko: Zaradi bogatije zaprto.

Tudi prav. Gremo pa na Herona, tu strežejo pijačo po željah, pa še 'kelnarce' so bolj prijazne.

Prav lep dan je bil.

21. september 2021, torek**Brbulje (Molat) - Sabuša - Mala Rava (Rava)**

Ponoči je spet deževalo, ni pa bilo nevihte ali močnega vetra. Vsaj pri nas ne. V daljavi se je nekaj bliskalo in grmelo, a do nas ni prišlo.

Zjutraj se malo pred šesto zbudim, ko zavoham nafto.

Ribiča točno čez pomol od nas sta ogrevala motor. Na srečo sta hitro odplula.

Potem pride trajekt in naredi nekaj vala. Ravno toliko, da nas zamaje in da štriki zacvilijo.

Pol ure kasneje odpluje in naredi večji val.

Potem pride do moje postelje Mateja.

'A spiš?'

'Ne, seveda ne', poln pričakovanja odvrnem.

'No, potem pa premakniva Herona v kak lep zaliv, če se ti da.'

Ah, ja. Jaz sem si pa napol v snu obetal, da bo vprašala kaj drugega. . .

No, pa gremo.

Iz Ista na Ist, v zalivček Sabusa, kjer naj bi bila krasna peščena plaža.

No, ja, mivke tule ravno ni, razen če imaš čoln s pol metra greza in lahko sidraš v 1m vode.

Tu ostanemo kar dolgo in se kopamo, čeprav je voda hladnejša, kot pred dnevi.

Megi razišče ponudbo gostiln in najde eno na Ravi, ki ji je všeč. V ne premočni burji po kosilu odjadramo tja.

S privezovanjem na rivo imamo nekaj težav, saj so globine premajhne za nas. Precej manj je vode, kot piše v vodiču.

Gremo pač na bojo. Tega zaliva nisem izbiral sam in so v njem pač boje.

Odveslamo v gostilno.

Odličan večer je in gazda nas zabava cel večer.

Riba (2,5 kg) je vrhunska, ostalo tudi. Tole je nadstandard za Dalmacijo, saj oštir ribo razkosa in vsakemu postreže lepo porcijo brez kosti.

Pozno zvečer ob polni luni odveslamo na Herona. Prva veslaška ekipa v čast lepega večera naredi kakšnih 30 krogov preden ujame smer in odvesla tistih 50 m do barke.

Hja, sem bi še lahko prišli.

22. september 2021, sreda

Mala Rava - Petrčane

To je bila prva noč, ko ni deževalo odkar je na barki tale posadka. Čez dan smo imeli kar srečo z vremenom, glede na to kakšno je bilo napovedano. Te štiri dni smo se lahko vsak dan (večkrat) kopali in sončili.

Zjutraj nam zaračunajo bojo, odvežemo se in odplujemo.

Najprej se gremo kopat na k rtu Ovčjak, takoj južno od Mulin. Voda je hladna ampak danes je za jadralko zadnji dan in je treba v morje. Zame ni zadnji dan in ostanem na krovu. Sem se raje stuširal popoldan s toplo vodo.

Od Pašmana do Petrčan lepo jadramo v severnem vetru, ki je precej močnejši od napovedi. No, pa burja naj bi bila.

Medtem pojemo kosilo. Prekajene kranjske klobase, Tzatziki, popečeni kruhki s česnom.

Punce so se očitno odločile, da se bom z novo posadko danes pogovarjal na 10 korakov razdalje.

Zavetrna stran pomola je zasedena zato pristanemo na privetрни, odprti strani. Za danes je napovedana šibka burja, ampak tolče pa sevezozahodnik in nas nabija direktno v pomol. Kaj hočemo.

Prtlaga gre v avte, mi pa na poslovilno kavico. Dekleta se kar nočejo odpraviti domov. Hja, na barki je pač lepše, kot v službi.

Čakam novo posadko, ki pride zvečer. Po službi so šle na pot, pozne bodo.

Aja, spet so sama dekleta. Tokrat le štiri in bo več prostora.

Namesto burje cel dan piha severnik in severozahodnik, ki me nabija na pomol in prinaša v zaliv valove. Prav nič prijetno ni na barki. Še dobro, da imam debelo berto, velikanski okrogel bokobran, ki lepo blaži sunke, ko nas valovi potiskajo v pomol. Barčica na drugi strani je sicer odplula, ampak v tem vetru jaz ne grem sam prestavljat Herona okrog pomola. Bom že potrpel.

Večer je. Na pomolu ga pijem z dvema ribičema in čakam posadko.

Pridejo pozno, po deseti zvečer. Malo so se zataknila še v trgovini in kdo ve kje še, a takoj ko pridejo prijetno presenetijo:

Kupile so Kozla, ki je moje najljubše pivo in Jamesona, ki je moj najljubši whiskey. Začetek je obetaven.

Malo še posedimo v kokpitu, potem pa začnemo ugašati. Danes ostanemo kar tule na pomolu, jutri pa naprej.

Danes je precej hladneje kot prejšnje dni. Iz skritih zalog sem celo odkopal dolge hlače in jakno in oboje oblekel. Zdajle, ko to pišem je v barki le 18°C, zunaj pa 14,5.

23. september 2021, četrtek

Petrčane - Strunac (Žut)

Ponoči se je valovanje umirilo, kot je na Jadranu v lepem vremenu normalno.

Vremenske motnje so mimo in obeta se nam nekaj dni visokega pritiska.

Zjutraj z novo posadko spijemo kavo v lokalnem kafiču in naredimo plan za danes in naslednje dni.

Danes je točka obveznih likov: Žut, konoba Bain. Tam so dekleta dogovorjena z večjo drubo za večerjo.

Ena ekipa je štatrala z Visa z jadrnico in imajo dolgo pot, druga ekipa ni dobila jadrnice, ker je vse zasedeno in so z gumenjakom.

Ti danes štartajo iz Ljubljane do Murterja in potem z gumenjakom na Žut.

Nam se nikamor ne mudi. Za prepluti imamo kakih 25 milj.

Premaknemo se v Muline na kopanje. Voda je mrzla, a tudi sam grem zaplavat (iz higienskih razlogov).

Po kopanju zaplujemo ob Ugljanu proti Žutu.

Kmalu se dvigne nekaj vetra in lepo jadramo na glavno jadro in flog, potem pa veter malo popusti in iz podpalubje izvlečemo gennacker. To nam daj dovolj površine, da v šibkem sebezozahodniku lepo napredujemo.

Ustavimo se še za Kurbo Malo, a zaradi vetra kakšne želje po kopanju ni.

Oslička sta še tam in se nam prideta pokazat.

Od tam odpujsamo (smo na flog) z vetrom v krmo do Žuta, kjer se v kar živahnem vetru in morju vežemo na pomol gostilne.

Jadrnica z Visa je le 5 minut za nami in tudi gumenjak iz Murterja prigrisira medtem, ko se vežemo.

Tako različne poti, pa smo se dobili v roku nekaj minut in pri tem sploh nismo bili zmenjeni za fiksno uro.

Sledi pijačka v kokpitu sosednje jadrnice, potem pa na večerjo.

Tu nas zaradi hrupa in glasbe ne mečejo iz lokala. Večerja se razvije v splošno rajanje in ples, glasba se streama na velik prenosni zvočnik. Fantje z druge jadrnice imajo dva strastna lovca, ki sta nastreljala par rib, ki jim jih gostilničar speče in z njimi popestri večerjo.

Ko tole pišem rajanje še na polno poteka, veter pa na žalost še vedno piha in nas valovi poguncavajo, a upam, da se bo situacija umirila.

24. september 2021, petek

Strunac - Kaprije

Po zaključku včerajšnjega dnevnika se vrnem nazaj na žur, ki je v polnem teku.

Žokrog polnočipa nas gazda začne prijazno umirjati.

Na vezu ima še nekaj gostov na jahtah, ki bi mogoče radi še kaj spali.

Dobro spim, komarjev ni, pa tudi ni več mraz. Pprav prijetna temperatura za spanje.

Zjutraj se prileže kavica in zajtrk na Haronu, ki ga naredijo moje jadralko, potem še kavica in palačinke na sosednji barki, kamor sem povabljen. Hlače si vedno težje zapnem, v pasu postajajo preozke.

Družba v gostilnici je tudi že v polnem pogonu. Komaj se spravimo na pot.

Pol ure motoriramo, ko se že dvigne dovolj vetra, da prijetno počitniško jadramo celo pot do cilja.

Sidro vržemo pod otoček Ostrica na vzhodni strani Kaprij.

Takrat sem povišan iz kapitana v admiral. No, povišal sem se sam, razlog pa je v tem, ker je iz Herona nastala cela flota: V vodi je čolnič in oba SUPa. Kopamo se in uživamo na polno.

Večerjamo na barki in večerja se malo zavleče. Ko se odpravimo na kopno je že zdavnaj trda tema in skoraj nikogar ni več videti zunaj.

Pri Kati so še gostje, oba bifeja v pristanišču se zapirata. A nas to ne moti. Najboljša postrežba je itak na Heronu, kamor se nam mudi na sladico.

Zdajle moram pa končati, da ne ostanem čisto brez.

25. september 2021, sobota

Kaprije - Zmajan - Uvala Vrsak (Murter)

Torta zvečer je bila vrhunska. Punce so imele železno voljo, da so mi pustile moj del.

Zjutraj se zbudimo v krasno jutro. Blizu nas je le ena jadrnica in sicer slovenska jadrnica Trobentica.

Tu lokalni ribič skiperja kliče sultan, saj ima na barki kar osem medicinskih sester. Simpatična družba, ki se kmalu po zajtrku odpelje.

Po izdatnem SUPanju in kopanju se prestavimo na Zmajan, kjer je voda še bolj turkizna.

Pri šnorkljanju opazijo punce lepo veliko hobotnico in ena že razmišlja, da bi nehala jesti hobotnice v solati.

Čas beži in na pot moramo. Cilj je Murter in sicer pomol na otočku Školjić, ki je z nasipom povezan z Murterjem.

Lepo odjadramo do tam, vmes si delno pomagamo z motorjem. Na poti se tudi vlečemo z vrvjo za barko in na SUPu.

Ni nam hudega.

Pomol je precej zaseden. Spredaj turistični gulet, zadaj večja ribarica. Prostor je edino na povezavi pomola z obalo.

Precej živčen sem, saj ne poznam globine.

Bokobrane preveženo na drugi bok. Posadka dela kot dobro namazan stroj.

Globinomer kaže še dokaj zadovoljivo situacijo in privežemo se.

Z grezilom grem merit globine ob in pred barko. Pol metra naprej gremo še lahko, več pa je že tvegano.

Sledi 'izlet' dela posadke na COVID testiranje, s Kiki pa dokončno zaveževa barko in greva na sladoled. Malo se lovimo a se končno najdemo s 'fanti s čolna' v TicTacu in večerna zabava se prične.

Zdajle ob dveh zjutraj se je zabava preselila na cestno križišče, saj pri fantih ne moremo galamit, ser so v campu, pri nas pa tudi ne, ker je zraven ladja s potniki, ki spijo. Glede na količino konzumirane pijače sem kar pozitivno presenečen, kako je cela družba spontano uvidevna do drugih turistov. Prenosni zvočnik namreč skrbi za dobro vzdušje in nekaj plesa.

Jutri bo verjetno težka pot za vse. Mi mormao najprej v Petřčane, potem pa dekleta še do Ljubljane, fantje pa iz Murterja s kombijem do Ljubljane.

Zaenkrat imam s tem tednom same pozitivne izkušnje. Naj tako ostane še jutri.

26. september 2021, nedelja**Uvala Vrsak (Murter) - Petrčane**

Po zaključku dnevnika grem še malo pogledat družbo, ki se je medtem preselila s ceste na plažo, a me kmalu začne premagovati zaspanost. Pol posadke tudi takrat zaključí druženje, zamudnici pa prikapljata nekaj kasneje. Vmes še pazim, kako nekaj po tretji uri ponoči odplujejo ribiči. Naše sončne celice so le pol metra od njihovih žerjavov, zato raje gledam, ko odvezujejo barko. Ribiči obvladajo svoj posel. Težko in veliko barkačo manevrirajo na centimetre natančno.

Spim kake 3 ure, ko se na vratih pojavi senca. 'Sedem je ura. Kako ti lahko pomagam?' vpraša Tina, ki je zamudila nočni posvet, kjer smo odhod preložili iz sedme na osmo uro.

Če sem zbujen pač odveževa barko in odplujemo.

Posadka spet pokaže svoj nadstandard. Nekaj minut po odhodu so vrvi in bokobrani pospravljeni, dobim kavico (itak, da vejo koliko mleka pijem v kavi) in vodo. Pred 4 urami smo še plesali na plaži, zdaj pa iz kuhinje pridejo pečena jajčka in ostalo za zajtrk.

Med zajtrkom jadramo, da nam smrdljivec ne kvari užitek, potem pa si pomagamo še z motorjem, saj moramo dobrih 30 milj prevoziti s hitrostjo vsaj petih vozlov, vetra pa je bore malo.

Izmenjujeta se zelo šibak jugo (8 vozlov v rit) in skoraj neobstoječi pojemajoči burinček (3 vozle v bok).

To pač ni dovolj za 5 vozlov hitrosti. Vsaj ne s Heronom.

Blizu Sukošanov je neka regata. Kakih 50 ali več jadrnic se prav počasi premika na polna jadra, eni s špinakri, eni brez.

Mi se gremo kopat v Barotulj, potem pa naprej.

V Petrčanih vržemo sidro na sredo zaliva za zadnje kopanje. Dekletom se ne mudi več tako zelo. Imam občutek, da bi lahko kar podaljšali tole jadranje, če ne bi bilo jutri službe. Privežemo se na pomol in prtljaga gre v kombi. Še zadnji selfi s Heronom in si pomahamo. Res smo se dobro ujeli in prepričan sem, da bomo to še kdaj ponovili.

Proti večeru še enkrat pogledam napoved, ki pa so jo pesjani spremenili. Kar na lepem se je pojavilo opozorilo za nevihte, predvsem v severnem delu srednjega Jadrana. In mi smo točno tu.

Na to me opozori še ribič, ki s pomola lovi lignje in mi prijazno pomaga privezat barko na drugo stram pomola, ki je vsaj delno zaščiten pred tramontano. Pri tem pohvali moj manever 'Dobro si to u šija (vzvratno) okenuo brod bez truster.''

Ah, v 5 vozlih vetra je lahko biti kapitan, globine tega pomola pa poznam v detajle in točno vem, kako daleč smem s krmo proti obali. Če pride neverin imam namrač precej raje v nevihto obrnjen premec, sicer valovi tako butajo ob krmo, da se ne da spati od udarcev vode v plasiko.

Upam, da bom to nič dobro spal, saj je bila zadnja noč res prekratka.

27. september 2021, ponedelj**Petrčane -**

To, da prestavim barko na drugo stran pomola se je izkazalo za pametno odločitev.

Cel večer se nekaj bliska v daljavi, okrog desetih zvečer pa začne deževati.

Super, mi bo opralo palubo, ki je tega že precej potrebna. Ker sem bil vezan na pomol je na barki precej črnila od lignjev in zemlje s kopnega.

Vetra ni prav veliko, je pa nekaj vala, ki zateguje štrike in cuka barko. A bolje tako, kot da bi nas nabijalo v pomol.

Zbudim se dokaj zgodaj, zunaj je še mrak, jutro se ravno prebuja.

Čista bonaca je, morje je kot ogledalo. Tišina in mir vladata nad Peterčani, dokler ne pride smetak na kolesu, ki nekaj ropota in ves čas preklinja svojo službo in cel svet.

Zatopim se v računalnik in berem bedarije. Prekletstvo brezplačnega WiFija, ki ga lovim na pomolu.

Par ur mine preden to opazim. Odnemem smeti in takrat rahlo zapihlja.

5 vozlov me pritiska na pomol, zato kar odvežem štrike in na roke porinem Herona proti koncu pomola. Stopim nazaj na barko in odvijem flog. Škoda bi bilo tako lepo jutro kvariti s hrupom in smradom motorja.

Ena Nemka (kafič je že odprt) pride na pomol in nas slika. 'Greš zraven', jo v šali vprašam. Nasmehne se, mi veselo pomaha in se vrne k svoji družbi.

Plujem s hitrostjo slaba dva vozla. Kaj me briga. Dovolj, da krmilo prime in avtopilot vozi namesto mene.

V miru pospravim bokobrane, si skuham kavico, naredim zajtrk in počasi pujsam proti severu.

Dan po tem, ko me zapusti posadka je vedno prazen. Ne razumem zakaj gredo nekateri z jadrnico okrog sveta solo. Pot je toliko lepša, če lahko s kom deliš sončni vzhod, gledaš delfine, še bolj pa, če imaš nekoga, ki se zvečer stisne k tebi. Komaj čakam, da Lili pride nazaj na barko. Zdaj je pa že dolgo ni.

Sidro vržem na lstu. To je otok, ki ima neko pozitivno energijo.

Odveslam na obalo in takoj naletim na dr. Mukija, ki s svojo smotko sprehaja psa.

Povabi me na pivo, a ker ga nima, ga gre mimogrede kupit v trgovino. Plačam mu teh nekaj piv in greva k njemu.

Na vrtu ima noro lepe paradižnike in ostalo zalenjavo. Očitno se spozna tudi na ostale rastline, ne le na njegov glavni izdelek.

Ima tudi mačko, ki priteče na poziv k njemu, da tačko in zna še nekaj trikov. Zanimivo.

Spijeva pivo, prideta še krmar in vodja stroja z linijskega katamerana. Očitno je on obvezna postaja, kjer eno skadijo in gredo potem spat. dr. Muki pokaže, kako igra bobne. Včeraj je igral do 3 zjutraj (ubogi sosedje). Ima ozvočenje 2 krat 1000 W glasbene moči in ko glasba igra se njegovih bobnov skoraj ne sliši. Hitro pobegnem ven, da si spočijem ušesa.

Mogoče imam abstinenčno krizo družbe, saj se takoj priključim skupini šestih Slovenk in njihovem skiperju, da kakšno rečemo in nekaj popijemo pri Lako Čemo. Hrana tam ni nek presežek, pravijo punce, jaz grem pojest raje na barko. Počasi se mi zdi že komično, da me vsi Slovenci pozdravljajo z 'Živijo Tomaž!'. A res prav vsi berejo ta dnevnik? Mogoče bom pa moral odstraniti velik napis 'HERON' z vreče glavnega jadra, saj se počutim že skoraj kot znana osebnost. Vremenska napoved pravi, da bo noč mirna, razen če nas ujame kak neverin. Zdaj ni videti napetega ozračja. Pustimo se presenetiti. Precej toplo je. 25°C je še zvečer. Danes sem se kopal. Mogoče pa poletja še ni čisto konec.

28. september 2021, torek

Ist - Pomer

Ist se prebuja v krasno jutro.

Ozračje še ni povsem očiščeno, v daljavi je nekaj meglic in oblačnosti, a ko sonce pogleda čez hribček jih hitro razkadi.

Spijem kavico, dvignem čoln in sidro.

Pozdravim še Grego in njegovo žensko posadko, ugasnem motor in odplujem.

V zalivu piha rahel severozahodnik (NW) dobrih deset vozlov. Napovedana je šibka burja, v velebitskem kanalu močnejša.

A visoki hribi Ista lahko veter obrnejo. Kaj ras piha bomo videli šele zunaj.

Previden sem, saj ne vam, kaj je zunaj. Glavno jadro dvignem na drugo krajšavo.

Ozek preliva med Istom in Molatom zlahka prevozi na jadra. To že ne more biti burja. Na drugi strani pa - še manj vetra.

Hm. Napovedana je burja (NE), piha pa severozahodnik (NW).

In kam sem namenjen? Moj cilj je seveda NW. Veter upada. Orcam in navideznega vetra je le 10 vozlov.

Spustim drugo krajšavo. Spustim prvo krajšavo. Na polna jadra Heron še vedno ne gre tako, kot bi si želel. Pomagam si še z motorjem.

Nekje pri Iloviku se veter obrne iz NW na NE (burja) in lepo jadram. A kmalu po Susku je spet NW. Sprememim cilj. Hotel sem sidrati v uvali Vrulje na Unijah, a je absolutno preveč vala. Raje grem na drugo stran v bolj zaščitene zalive. Maracol in Podkujni imata boje, torej grem v Vognišča. A za Unijami lepo pritisne burja in spet hitro jadram.

Cilj prestavim na Martinščico na Cresu.

Ko zapustim zavetje Unij opazim, da vala ni več toliko. Kaj pa, če njo mahnem kar do konca - v Medulin. Burjica mi bo lepo pomagala čez Kvarner.

A po pol ure se veter spet obrne v NW. Direktno v nos. Naj se gre solit. Spustim vsa jadra, nažgem Janmarčka in pičim direktno v veter in val. Počasi gre, pozno bom prišel. Pa še malo privijem gas. 2500 obratov. Tako, zdaj pa gremo. Hrup je večji, poraba tudi, ampak saj je samo za nekaj ur. Danes so mi skoraj odpadle roke.

V mraku vržem sidro v Medulinu, a ker tule ni WiFija se potem prestavim v Pomer.

Uro po sončnem zahodu vržem sidro zraven ACI marine Pomer.

Danes sem imel res pester dan. Večkrat sem zamenjal vse žive kombinacije jader in proti večeru sem mislil, da mi bodo odpadle roke. Dosti je tudi pel motor. Tole priobalno jadranje je utrudljivo. Vsakih 5 milj je drugačen veter. Danes sem preplul kakšnih 65 navtičnih milj, manevrov pa sem naredil skoraj toliko, kot bi šel čez Atlantik.

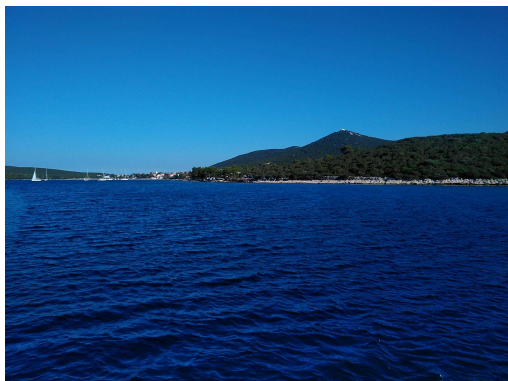
Ampak važno je, da sem zdaj že na cilju. Jutri pride Lilika, da imava še malo dopusta, potem pa naprej na sever.

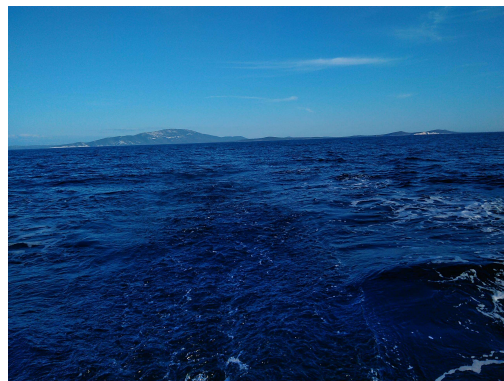
Dr. Muki v elementu

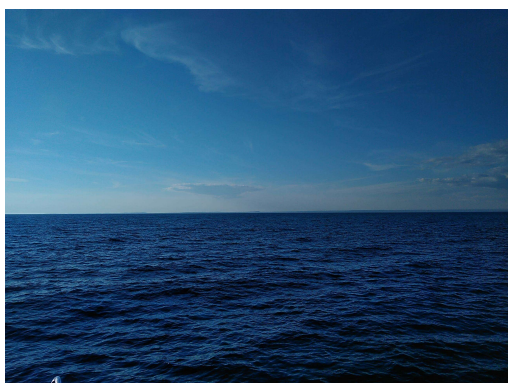
2 krat 1000W hrupa za sosede.

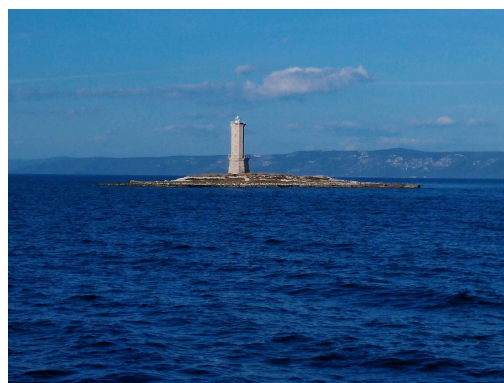
Zjutraj odplujem z Ista. Še zadnji pogled nazaj v zaliv. Na svidenje Ist.

Končno se je morje pomirilo, da napredujem hitreje. Pogled s polovice Kvarnera nazan na Cres in Unije . . .

..in naprej proti Istri.

Svetilnik Galiola sredi Kvarnera

29. september 2021, sreda

Pomer

V teje luknji ni vala niti za vzorec. Človek kar pozabi, da je na barki.

Sonce je zjutraj sramežljivo in se kar noče pokazati v polnem sijaju.

Malo brkljam po barki in malo pospravim, saj danes dobim VIP posadko.

Skopam se, čeprav voda tule sploh ni po mojem (razvajenem) okusu. Namesto turkizne barve, kjer lahko na 10m globine gledaš morske kumare na tleh, je tu zelena brozga, kjer ne vidiš do dna v 4 m globine.

Je pa voda vsaj nekoliko toplejša. Mogoče od razpadajočih organskih snovi, ali pa le zato, ker je zaliv res zaprt in povsem plitev.

Čakam in berem knjigo in visim na internetu. Tri stvari, ki jih že dolgo nisem delal, saj se je na Heronu stalno nekaj dogajalo. Za en dan mi prija tako brezdelje, jutri bi že iskal nove projekte.

Popoldan pride Lilika. Odveslam ponjo.

Nikamor se nama ne mudi. Oba sva prejadrala že precej in odločiva se, da danes raje ostaneva kar tule in si narediva lep večer.

Na roštilju pa katastrofa.

Pečem čevapčiče in bučke in na koncu dodam še lepinje, da jih malo zapečem. Za trenutek grem dol, da nekaj odložim v smeti, a se zadržim malo predolgo. Mast s čevaščičev kapne na žar, se vname in potem zagorijo lepinje. Ojoj.

Hja, pa sva jedla ožgane lepinje. Celo poletje sem pekla večje količine, zdaj pa za dva ne znam več speči.

Ob večerji malo jokam. Pa ne zaradi zažganih lepinj ali sentimentalnosti ampak zaradi odlične pekoče omake, ki jo je Lili naredila. Tokrat ji je uspela res vrhunsko. Habanero je vzgojila, in ko je šla poleti prvič na morje je rastlino peljala 'v rejo' svoji mami v Prekmurje. Očitno je tam rožica dobila dobro klimo in dobro karmo in so bili feferončki redno zaliti in negovani z ljubeznijo, da so zrasli tako okusni.

Tako, kot so včasih pastirji gnali živino na planino, je Lili peljala habanero v Panonsko nižino.

Vreme se bo jutri skvarilo. Zapihala bo močnejša burja. Vremenarji pravijo: 'Na severnem in delu srednjega Jadrana bodo jutri sunki burje 35-45 vozlov, v Velebitskem kanalu do 55 vozlov'. Ne, jutri že ne greva čez Kvarner.

30. september 2021, četrtek

Pomer - Medulin

Že ponoči je začela burja nažigati. Sidrani smo varno, to ni problem, le barka v sunkih burje poplesuje. Raje se preselim v zadnjo kabino, kjer je bolj mirno.

Zjutraj, ko pijeva kavico ugotavljava, da tu ne greva na kopno. Vala za Herona ni veliko, a za mali dingač ga je pa precej. Odveslat z vetrom do obale bi bila mala malica, ampak tam naju pa lahko prevrne, ko bi se izkrcavala. In potem bi stala na aobali kot polita kužka in se smilila sama sebi. Čez čas se odločiva, da se prestaviva izpred glampinga ob Pomerski marini na drugo stran zaliva, v Medulin. Tam bova bolj zaščitna pred vetrom, saj tule sploh ni lušno sedeti zunaj. Vetra je 25 do 30 vozlov in to je neprijetno, tam pa se skrijeva pod drevje in bo mirneje.

Dvigovanje sidra je posebna zabava, saj se je sidro celo noč in pol dneva vkopavalo v težko blato. Komaj ga spraviva ven. Seveda ne na vinč, ampak z motorjem, težo barke in s pomočjo valov.

Preplujeva to hudo razdaljo kake pol milje in vrževa sidro v 4 m vode pred ostanke antične rimske vile. Tule je polotoček najvišji in gozd na njemu najgostejši. Drevje dobro blokira veter. Še na vrhu jambora, kjer je instrument ga je le kakšnih 10 do 15 vozlov, na višini palube pa ne verjamem, da ga je dosti več kot 5. Občasno kak reful najde pot do nas, ampak tole je prava nirvana glede na prej.

Opazujeva pene na vodi levo in desno od naju in osamljenega surfača, ki šviga po zalivu. Čeprav kar zna je vseeno dosti v vodi. Vodni štart mu gre dobro od rok, refuli burje ga malo bolj zmedejo.

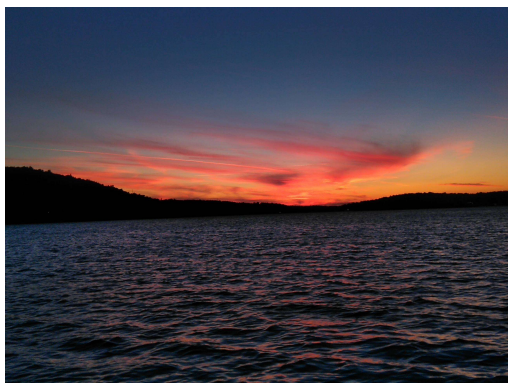
Popoldan komaj pregovorim Liliko, da odveslava na kopno. Tu ni problemov s pristankom, saj je obala povsem v zavetju in bolj, ko se bližaš kopnu manj je vetra, vala pa sploh ni.

Sprehodiva se po lepo obnovljenem polotočku, kjer je s pomočjo evropskih sredstev Hrvaška dala na ogled starodavne kamne. O tem sem več pisal pred kakšnim letom, točneje 24.9.2020. Če koga zanima si lahko pogleda lanski dnevnik s tem datumom.

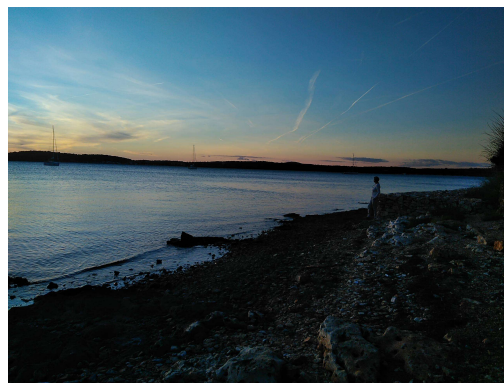
Danes sva imela v planu svečano večerjo za najino nedavno 25 letnico poroke, ampak v tem vremenu se nama ni dalo. Raje zvameva iz freezerja rendang curry (indonezijski goveji curry), ki ga je Lili prinesla s seboj. To ona res vrhunsko napravi in dvomim, da bi kje v Istri lahko jedla bolje. Na koncu sem še krožnik polizal.

Zalila sva ga z dobrim rdečim vinom in komaj sem se pripravil, da grem še napisat dnevnik.

Kako je lahko dan lep, čeprav piha močna burja in sva preplula le pol milje.

Nebo je zažarelo v barvah

Zamišljen pogled v Herona. Le kaj se ji plete po glavi.

Bor in jadrnica, v ozadju otoček Ceja in Kamenjak

Sonce ugaša nad antičnimi razvalinami.